

DECIZIA PENALĂ NR. 901/A/2024

Ședința publică din data de 29 mai 2024

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: GEORGIANA-RODICA FĂRCAȘ-HÎNGAN

JUDECĂTOR: SIMINA CORLĂȚEANU

JUDECĂTOR: CODRUȚA VIOLETA ALB

GREFIER: VASILICA RĂCHITĂ

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.I.I.C.O.T. – Serviciul Teritorial Cluj prin procuror: RAREȘ CIAUȘU

Pe rol fiind pronunțarea asupra apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.I.I.C.O.T. – Serviciul Teritorial Cluj și de inculpatul PĂCURAR MATEI împotriva sentinței penale nr. 340 din data de 13 noiembrie 2020 pronunțată de Tribunalul Cluj în dosarul nr. 2259/117/2019, inculpatul fiind trimis în judecată prin rechizitoriul nr. 68 D/P/2019 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.I.I.C.O.T. – Serviciul Teritorial Cluj, pentru săvârșirea infracțiunilor de introducere în țară, fără drept, de droguri de mare risc, prev. de art. 3 alin. 2 din Legea nr. 143/2000 și deținere de droguri de mare risc fără drept, prev. de art. 4 alin. 2 din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 38 alin. 1 din Codul penal.

Dezbaterile asupra cauzei penale de față au fost consemnate în cuprinsul încheierii de ședință din data de 22.02.2024, redactată separat și care face parte din prezența, când instanța a amânat deliberarea, redactarea și pronunțarea hotărârii la data de 21.03.2024, 11.04.2024, 29.04.2024, 14.05.2024 și 29.05.2024.

CURTEA:

Asupra apelurilor penale de față,

Prin sentința penală nr. 340 din data de 13.11.2020, pronunțată în dosarul nr. 2259/117/2019, Tribunalul Cluj a dispus:

1. În temeiul art. 396 alin. (2) și (10) teza a II-a din C.p.p. rap. la art. 75 alin. (2) lit. b) și art. 76 alin. (1) din C.p., condamnarea **inculpatului PĂCURAR Matei** – aflat în stare de libertate,

cetățean român, în vârstă de 25 ani, studii superioare, doctorand, necăsătorit, fără copii, fără antecedente penale – la pedeapsa de 3 ani 1 lună și 10 zile închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic internațional de droguri, prev. de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000.

2. În baza art. 66 alin. (1) lit. a), b) și alin. (3) din C.p. rap. la art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, s-a interzis inculpatului exercitarea, pe o durată de 1 (unu) an, cu titlu de pedeapsă complementară, a următoarelor drepturi: de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

3. În temeiul art. 65 alin. (1) din C.p. rap. la art. 66 alin. (1) lit. a), b) din C.p., s-a interzis inculpatului exercitarea, cu titlu de pedeapsă accesorie a aceluiași drepturi a căror exercitare a fost interzisă cu titlu de pedeapsă complementară.

4. În temeiul art. 396 alin. (2) și (10) teza a II-a din C.p.p. rap. la art. 75 alin. (2) lit. b) și art. 76 alin. (1) din C.p., s-a condamnat inculpatul PĂCURAR Matei la pedeapsa de 3 luni închisoare,

pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de mare risc, fără drept, prev. de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000.

5. În baza art. 38 alin. (1) din C.p., s-a constatat că cele două infracțiuni se află în concurs real.

6. Potrivit art. 39 alin. (1) lit. b) din C.p., s-au contopit cele două pedepse de 3 ani 1 lună și 10 zile închisoare, respectiv 3 luni închisoare, aplicând inculpatului pedeapsa cea mai grea de 3 ani 1 lună și 10 zile închisoare la care s-a adăugat sporul obligatoriu de o treime din cealaltă pedeapsă (1 lună închisoare), rezultând în sarcina **inculpatului PĂCURAR Matei pedeapsa de 3 ani 2 luni și 10 zile închisoare, în detenție.**

7. În conformitate cu art. 45 alin. (1) din C.p. s-a aplicat inculpatului alături de pedeapsa principală rezultantă pedeapsa complementară constând în interdicția drepturilor prev. de art. 66 lit. a), b) din C.p., pe o durată de 1 an, calculată de la data executării sau considerării ca executate a pedepsei principale.

8. Potrivit cu art. 45 alin. (5) din C.p., s-a aplicat inculpatului alături de pedeapsa principală rezultantă pedeapsa accesorie constând în interdicția drepturilor prev. de art. 66 lit. a), b) din C.p., începând cu data rămânerii definitive a prezentei hotărâri până la data executării sau considerării ca executate a pedepsei principale.

9. În baza art. 112 alin. (1) lit. b) și lit. f) din C.p. și art. 16 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, s-a dispus confiscarea specială a cantităților de 29,5 grame, respectiv 5 grame frunze de coca, ridicate și sigilate cu sigiliul MAI 18810, rămase în urma analizelor chimice de laborator, depuse la IGPR – DCJSEO, conform dovezii seria/nr. CJ-DR-900122.

10. În baza art. 398 și art. 274 alin. (1) din C.p.p., s-a obligat inculpatul la plata sumei de 1.300 lei către stat, cu titlu de cheltuieli judiciare (din care 700 lei în cursul urmăririi penale, 200 lei în camera preliminară, iar diferența în etapa judecătii).

Analizând actele și lucrările dosarului, precum și dispozițiile legale incidente, instanța a reținut următoarele:

Prin rechizitoriu emis la data de 24.06.2019 în dosarul nr. 68D/P/2019 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial Cluj a fost trimis în judecată inculpatul Păcurar Matei, pentru săvârșirea infracțiunilor de introducere în țară, fără drept, de droguri de mare risc, prev. art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, și deținere de droguri de mare risc fără drept, prev. art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 38 alin. (1) din C.p.

În fapt, s-a reținut, în esență, că inculpatul Păcurar Matei, student-masterand la Facultatea de arte plastice, pictură, din cadrul Universității de Artă și Design din Cluj-Napoca, a obținut o bursă de studii în Spania, apoi o extindere de bursă în Argentina pentru 4 luni, unde a plecat în luna octombrie 2018.

Anterior acestei deplasări în Argentina inculpatul a avut câteva experiențe de consum de droguri în deplasările sale în afara teritoriului României.

În Argentina a lucrat la un centru cultural, iar în cadrul deplasărilor sale pe teritoriul acestei țări a consumat frunze de coca – mestecare. Conform observațiilor sale frunzele de coca erau folosite de localnicii din zona montană a Argentinei pentru a întări rezistența la altitudini mari.

În ultima perioadă a șederii sale în Argentina inculpatul a achiziționat cu suma de cca. 70 pesos patru pungulițe conținând frunze de coca într-una din deplasările sale din Munții Anzi. Pregătindu-se să revină în România, inculpatul a așezat cele patru punguțe conținând frunze de coca în bagajul de cală, deasupra obiectelor vestimentare, pentru ca în cazul unui eventual control să nu le ascundă, ci să le declare (conform propriilor afirmații). Practic, intenția de a le declara ar fi fost condiționată la nivel mental de preexistența unui control.

Inculpatul a părăsit Argentina, Buenos Aires, la data de 17.02.2019, luând o cursă aeriană de linie. A făcut o escală în Marea Britanie, Londra, Aeroportul Gatwick, unde a fost supus controlului de frontieră, bagajul de cală nefiind verificat. În ziua următoare, la data de 18.02.2019 a luat o cursă aeriană Wizzair din Londra, Aeroportul Luton, spre România. A sosit în Cluj-Napoca în aceeași zi, la orele 12:35 (aproximativ).

Ajuns la controlul de frontieră (înainte să ridice bagajul de cală), agentul de poliție de frontieră Cușnir Sebastian l-a întrebat pe inculpatul Păcurar Matei dacă are ceva de declarat, context în

care inculpatul a afirmat că are în bagaj niște frunze de coca pe care le-a achiziționat din Argentina. Ulterior, inculpatul a fost supus unui control corporal și al bagajelor. În bagajul de cală au fost găsite cele 4 pungulițe conținând frunzele de culoare verde uscată. Cele patru pungulițe au fost ridicate de către polițiștii de frontieră.

În cadrul interacțiunii cu polițistul de frontieră, inculpatul a fost cooperant, însă așa cum a reieșit din propria declarație, inculpatul urmărea să declare deținerea frunzelor de coca doar dacă ar fi fost supus unui eventual control.

Chiar dacă în opinia instanței agentul de poliție nu urmărea să efectueze un control al bagajului de cală, instanța nu poate omite că inculpatul nu ar fi declarat drogurile dacă nu ar fi fost întrebat de către agent dacă are ceva de declarat. Practic, pentru a preîntâmpina un eventual control în cadrul căruia să fie depistate drogurile, întrebarea adresată de polițistul de frontieră a declanșat reacția de prudență a inculpatului care a declarat deținerea frunzelor de coca în bagajul de cală.

Potrivit constatării tehnico-științifice cele patru pungulițe conțineau frunze de coca care conțin *Cocaine*, frunzele de coca făcând parte din tabelul-anexă nr. II din Legea nr. 143/2000, reprezentând droguri de mare risc. În urma analizelor de laborator a rămas cantitatea de 29,5 grame de frunze de coca.

Trebuie precizat că din lucrările sale realizate atât anterior incidentului din luna februarie 2019, cât și ulterior, reiese că inculpatul a fost preocupat de natura exotică pe care a redat-o în picturile sale – plante, frunze etc. Totuși, nu există picturi care să reliefeze frunze de coca sau alte plante din același spectru – de exemplu cânepa indiană. Pe de altă parte, teza că inculpatul ar fi urmărit aducerea în țară a frunzelor de coca în vederea utilizării în scopuri artistice a apărut în etapa judecătorească, inculpatul necomunicând aceste aspecte nici la controlul de frontieră, nici în cursul urmăririi penale. La aceste aspecte se adaugă faptul că inculpatul consumase anterior alte categorii de droguri, cât și frunze de coca (în Argentina).

Inculpatul a susținut că nu cunoștea faptul că respectivele frunze de coca ar reprezenta droguri de mare risc, însă instanța i-a act de faptul că inculpatul cunoștea în mod direct efectele consumului acestor frunze (consumase în Argentina) și, mai mult, de faptul că, de-a lungul timpului, inculpatul a mai consumat alte categorii de droguri. În plus, o simplă căutare pe internet ar fi oferit suficiente informații despre modalitatea în care mare majoritate a statelor lumii, inclusiv România, au incriminat operațiunile cu aceste substanțe. Oricum, după cum va reieși din analiza în drept teza erorii nu poate fi primită în cauză.

Analiza probelor administrate în cauză

În primul rând, pentru înțelegerea situației de fapt (aparent simple) este necesară observarea probațiunii, cât și a modalității de sesizare a instanței într-o ordine cronologică – scopul fiind de a evidenția atât modul în care a curs probațiunea, cât și de a decela elementele de fapt care se coroborează între ele și care au fundamentat situația de fapt reținută.

Din procesul-verbal de constatare din 18.02.2019 întocmit de agentul de poliție de frontieră (f. 4 d.u.p.), care constituie primul act efectuat în cauză (nu constituie și mijloc de probă, dar cuprinde datele observate prin propriile simțuri de agentul de poliție de frontieră audiat ulterior ca martor), rezultă că inculpatul Păcurar Matei a fost întrebat la controlul de frontieră dacă are ceva de declarat, răspunzând că are în bagaj niște frunze de coca pe care le-a achiziționat din Argentina. În jurul orei 13:30, în baza unei analize de risc s-a procedat la efectuarea unui control corporal și al bagajelor. În bagajul de cală s-au descoperit 4 pungulițe care conțineau frunze de culoare verde uscată având o greutate totală de cca. 40 de grame, despre care Păcurar Matei a declarat că sunt frunze de coca pe care le-a achiziționat din Argentina.

În același context, la data de 18.02.2019, i s-a luat o declarație olografă numitului Păcurar Matei (f. 5 d.u.p.), din care rezultă că, la data de 18.02.2019, a ajuns pe Aeroportul din Cluj-Napoca, întorcându-se dintr-o călătorie în Argentina, unde a stat 4 luni. În Argentina a cumpărat din târg patru punguțe cu frunză de coca pe care le-a declarat la întoarcere în țară. La ieșirea din Argentina și la intrarea în Anglia, unde a avut escală, nu a avut nicio problemă cu aceste bunuri (totuși, nu poate fi omis faptul că nu a declarat frunzele de coca autorităților britanice și nici nu a fost controlat bagajul de cală). A indicat prețul plătit pe respectivele frunze (70 pesos pentru cca. 40 gr., echivalentul a cca 7 lei). La intrarea în România, pe Aeroportul din Cluj-Napoca, în fața organelor de poliție de frontieră a declarat faptul că deține 4 punguțe care conțineau frunze de coca.

Această declarație olografă a fost luată fără să fie asistat juridic, într-un cadru extraprocesual, având valoarea probatorie a unui înscris. Declarația se coroborează cu procesul-verbal și reflectă că Păcurar Matei a comunicat exact conținutul pungilor și locul unde se aflau imediat ce a fost întrebat standard de polițistul de frontieră dacă are ceva de declarat.

Din procesul-verbal de constatare reiese că analiza de risc s-a efectuat după ce inculpatul a declarat că deținea frunzele de coca. Astfel, în momentul adresării întrebării, inculpatul nu era bănuit de comiterea vreunei infracțiuni.

Totodată, cele două înscrisuri scot în evidență faptul că inculpatul a declarat frunzele de coca din proprie inițiativă, înainte ca prin conduita lor organele de poliție de frontieră să manifeste o conduită bănuitoare față de acesta. În acest sens, trebuie observate atât succesiunea datelor reliefate în procesul-verbal de constatare, cât și modalitatea de exprimare a inculpatului în declarația olografă „*le-am declarat la întoarcerea în țară*”. Aceste aspecte vor trebui însă coroborate și cu declarațiile detaliate ale inculpatului din cursul procesului penal.

Potrivit dovezii din data de 18.02.2019 (f. 7 d.u.p.), la aceeași dată, orele 15:00, s-au ridicat de la inculpat frunzele de culoare verde de aproximativ 40 grame.

Din raportul de constatare tehnico-științifică nr. 3907192/26.02.2019 (f. 16-19 d.u.p.) și *procesele-verbale* de la f. 20 și 21 d.u.p. reiese că proba era constituită din 35,7 grame frunze de Coca care conține Cocaine, făcând parte din tabelul-anexă nr. II din Legea nr. 143/2000. Fragmentele vegetale (frunze) erau introduse în 4 punguțe din material plastic semitransparent, de culoare verde, înnodate la capăt.

Conform declarației de suspect din data de 25.02.2019 (f. 28-31 d.u.p.), când suspectul a fost asistat de avocat din oficiu, Păcurar Matei era student la Facultatea de Arte și Design din Cluj-Napoca, în anul 2 de master. În luna octombrie 2018 a obținut o bursă de studii în Argentina pe o perioadă de 4 luni. A plecat în Argentina în luna octombrie și a locuit în Buenos Aires. A fost în excursie în partea de nord a țării, unde este o zonă muntoasă cu peisaje spectaculoase. Localnicii din acele zone consumă frunze de Coca pentru a suporta mai ușor altitudinea ridicată. Se vând la liber frunze de Coca. Dintr-un sat din ace zonă și-ar fi cumpărat 4 punguțe cu frunze de coca, cu suma de 70 pesos, echivalentul a 7 lei. Cei care i le-ar fi vândut l-ar fi asigurat că nu sunt droguri, că se vând la liber în acea zonă și nu este nicio problemă. Dintr-un pliculeț cu acele frunze ar fi consumat cam un sfert în perioada în care a stat în acea zonă a Argentinei. La data de 17.02.2019 a plecat din Argentina spre România, cu escală în Londra (Marea Britanie). În Londra a schimbat aeroportul, luând o cursă Wizz Air cu destinația Cluj-Napoca. A precizat că în Londra i s-ar fi făcut un control al bagajelor, neavând nicio problemă cu privire la cele 4 pliculețe. Plicurile (punguțele) cu frunzele de coca le avea în bagajul de cală, nefiind ascunse, fiind puse efectiv deasupra hainelor (aspect care se coroborează cu procesul-verbal de constatare).

Totuși, în opinia instanței conduita inculpatului de a așeza frunzele de coca verzi-uscate la suprafață poate avea legătură și cu dorința acestuia de a nu le deteriora în ipoteza în care le-ar fi așezat sub sau printre obiectele din bagajul de cală.

În cadrul aceleiași declarații, Păcurar Matei a mai arătat că, la data de 18.02.2019, a ajuns pe Aeroportul din Cluj-Napoca, iar când s-a prezentat la controlul pașapoartelor, a prezentat actul de identitate. Când polițistul de frontieră l-a întrebat dacă are ceva de declarat, a afirmat că în bagajul de cală deține pliculețe cu frunze de coca pe care le-a cumpărat din Argentina. I s-a comunicat să aștepte în zona ghișeului, urmând să vină un alt polițist de frontieră. Și-a recuperat bagajul de cală, apoi s-a deplasat într-un birou împreună cu un polițist de frontieră, loc în care s-a făcut un control al bagajelor fiind depistate pungile cu frunzele de coca, iar apoi a dat o declarație.

În continuare, a arătat că nu a cunoscut că frunzele de coca sunt considerate droguri de mare risc în România și tocmai din această cauză atunci când a fost întrebat a spus cu ușurință că deține cele 4 pliculețe, negândindu-se că ar putea avea probleme. Din acest motiv nu a ascuns acele pliculețe, ci le-a așezat deasupra hainelor în trolerul de călătorie. A mai afirmat că în trecut a consumat „iarbă și hașiș”, pentru a vedea cu sunt.

A arătat și faptul că atunci când se afla în Argentina s-a făcut un control asupra călătorilor din autobuzul în care se afla, ocazie în care au fost descoperite punguțele cu frunze de coca, dar nu a avut probleme, polițiștii nesusizând vreo neregulă.

La dosar (f. 37-42 d.u.p.) inculpatul a atașat și *documentele de călătorie* – copie pașaport, vizele de călătorie în Argentina, documentul de îmbarcare – din care rezultă data plecării în Buenos Aires, întoarcerea cu escală în Londra și din Londra în Cluj-Napoca.

Din raportul de evaluare întocmit de Agenția Națională Antidrog – Centrul de Prevenire, Evaluare și Consiliere Antidrog Cluj (f. 60-61 d.u.p.) reiese că inculpatul Păcurar Matei a prezentat un istoric scurt de consum ocazional de droguri de risc. Nu s-a recomandat includerea inculpatului într-un program de asistență pentru consumatorii de droguri. Inculpatul a declarat că este abstinent în privința consumului de droguri din luna februarie 2019.

Din declarația inculpatului dată în cadrul judecății (f. 22-24 d.i.) a rezultat că, în cursul anului 2018, a obținut o bursă de studii de la Universitatea de Arte și Design în Spania, apoi o extindere de bursă în Argentina pentru 4 luni, unde a lucrat la un centru cultural. În ultima parte a șederii sale s-a deplasat în nordul Argentinei pentru a se documenta în scopul realizării lucrării de dizertație în vara anului 2019, fiind în anul II de masterat. Aflându-se în vizită în Munții Anzi, dintr-un târg public, pe lângă suveniruri a observat că se vindeau la liber frunze de coca, care erau utilizate de localnici pentru evita senzația de rău, amețală, fiind utilizate fie prin mestecare, fie sub formă de ceai.

Inițial a cumpărat pentru uz propriu o punguță de frunze de coca, după care s-a gândit că ar fi o idee bună ca pentru disertație să încorporeze, să le pună pe pânză, acele frunze de coca din Munții Anzi. Astfel, a mai cumpărat 3 punguțe cu frunze de coca, suma totală fiind de 70 de pesos, echivalentul a 7 lei.

După această excursie s-a pregătit pentru întoarcerea din Buenos Aires în România. A pregătit bagajul de cală și a așezat pungile cu frunze de coca deasupra, arătând că în cazul unui eventual control să nu le ascundă, ci să le declare (practic, intenția de a le declara ar fi fost condiționată de preexistența unui control). A luat o cursă aeriană până la Londra, unde a fost supus unui control digital, referindu-se la scanarea pașaportului (nu a existat un control al bagajelor). A schimbat aeroportul și s-a îmbarcat într-un avion spre Cluj-Napoca, astfel că la data de 18.02.2019, orele 01:30, a aterizat pe Aeroportul din Cluj-Napoca. La poarta de control a poliției de frontieră a predat pașaportul, iar la întrebarea polițistului de frontieră dacă are ceva de declarat a afirmat că deține în bagajul de cală patru pungulițe de frunze de coca. A precizat că intenționa să declare și dacă nu l-ar fi întrebat (totuși, acest aspect apare în contradicție cu cele afirmate anterior în cadrul aceleiași declarații, când a precizat că a așezat pungile cu frunze de coca deasupra pentru ca, în cazul unui eventual control, să nu le ascundă, ci să le declare). S-a gândit că în cazul în care ar fi existat vreo problemă, acestea vor fi confiscate (ceea ce evidențiază cel puțin o intenție indirectă – după cum va reieși din analiza în drept în realitate intenția a fost directă). A precizat că nu a fost depistat cu respectivele droguri, ci le-a declarat.

Inculpatul a indicat faptul că nu a adus în țară respectivele frunze pentru consum, ci pentru a realiza teza de dizertație. Totodată, a susținut în mod repetat faptul că a dorit încă de la început să le declare. A precizat că experiența anterioară de consum de droguri a avut-o în Belgia și în Berlin, în anii 2016, respectiv 2017 (totuși, din raportul de evaluare întocmit de Agenția Națională Antidrog – Centrul de Prevenire, Evaluare și Consiliere Antidrog Cluj reiese că inculpatul Păcurar Matei a prezentat un istoric scurt de consum ocazional de droguri de risc, declarând că este abstinent în privința consumului de droguri din luna februarie 2019). La întrebarea instanței, inculpatul a precizat că a plecat în afara țării de cca. 20 de ori și că nu i-a fost controlat niciodată bagajul de cală.

Potrivit declarației martorului Cușnir Sebastian (f. 56-57 d.i.), agent de poliție de frontieră în cadrul Aeroportului Internațional Avram Iancu, la data de 18.02.2019, aflându-se în exercitarea atribuțiilor de serviciu pe sensul de intrare în țară, desfășura atribuții de control. Proceda la controlul bagajelor doar dacă o persoană i se părea suspectă. Când l-a observat pe inculpatul Păcurar Matei l-a întrebat un singur lucru, dacă are ceva de declarat, fără a-i sugera că ar fi bănuit, context în care inculpatul a răspuns că are niște frunze pe care cei din Argentina le folosesc ca medicament, le fac ceaiuri sau le mestecă, astfel că martorul i-a comunicat că îi va controla bagajul (totuși, acest aspect nu se coroborează integral cu procesul-verbal de constatare depus la dosar și cu declarația olografă dată de Păcurar Matei care evidențiază că inculpatul a afirmat că are frunze de coca în bagajul de cală apoi s-a realizat o analiză de risc care a condus la controlul bagajului). Inculpatul a fost cooperant tot timpul și nu părea că știe că ar comite ceva ilegal, afirmând că în Argentina frunzele erau folosite ca și

medicament. Martorul a indicat că analiza de risc se face înainte de control (totuși, comportamentul martorului care este relevat de actele de la dosarul de urmărire penală evidențiază că nu a existat o asemenea analiză de risc sau că a fost efectuată ulterior afirmației inculpatului). Totodată, martorul a apreciat că dacă nu l-ar fi întrebat, inculpatul nu i-ar fi spus că deținea frunzele de coca în bagajul de cală.

Martorul a prezentat și o explicație cu privire la diferențele dintre declarația sa și conținutul procesului-verbal de constatare întocmit de acesta, însă, la o analiză atentă a procesului-verbal se observă suficiente detalii din care să reiasă cu exactitate ordinea efectuării operațiilor.

Martorul a indicat că frunzele de coca erau așezate în bagajul de cală, deasupra hainelor. (Explicația cu privire la locul în care se aflau se coroborează cu datele din etapa urmăririi penale).

Martorul a arătat că inculpatul nu a indicat ce ar fi dorit să facă cu respectivele frunze, anume că ar fi dorit să le utilizeze pentru realizarea picturilor sale.

Martorul a arătat că nu crede că inculpatul a realizat că prin aducerea acelor frunze ar fi putut răspunde pentru trafic internațional de droguri. Totuși, acest aspect constituie o opinie personală a martorului.

În ghidul din 2017, atașat la dosarul cauzei în cursul judecății de către inculpat, aflat în plicul de culoare maro, se regăsește o pictură fără titlu din anul 2016 atribuită inculpatului Păcurar Matei care reprezintă, printre altele, frunze similare celor de ficus. Inculpatul a atașat și copii ale unor picturi realizate de acesta care relevă natura exotică, datele 2016.

În continuare, în același plic maro aflat la dosarul cauzei se află lucrarea de disertație a inculpatului din anul 2019, intitulată „*Studiul spațiului meu exterior (Scrisori din Buenos-Aires)*”, în ultima parte a lucrării găsim imaginile ale picturilor realizate, reliefând printre altele palmieri, frunze similare celor de ficus pe diferite fundaluri (f. 53, 54 din lucrare), aspecte care fac îndoielnică susținerea inculpatului asupra intenției sale de a utiliza frunzele de coca în scopul incrustării acestora pe până. Oricum, se observă că anterior sau ulterior faptei inculpatul nu a utilizat niciun fel de părți organice ale plantelor în realizarea picturilor sale.

Înscrisurile în circumstanțiere depuse la dosarul cauzei (f. 25-48 d.i.) atestă că inculpatul este doctorand în anul I la Universitatea de Artă și Design Cluj-Napoca, fiind admis primul dintre concurenți cu nota 10. Inculpatul este apreciat în mediul universitar, precum și în mediul artei. La dosar, au fost atașate mai multe copii ale unor lucrări realizate de inculpat.

Din referatul de evaluare întocmit de către Serviciul de Probațiune Arad reiese că inculpatul Păcurar Matei este bine integrat în familie, comunitatea studențească și cea artistică. Interesele sale sunt orientate spre studiu și pictură. În anterioritate a experimentat consumul de substanțe în două ocazii. Consilierul de probațiune a făcut aprecieri inclusiv cu privire la lipsa de pericol social al faptei. S-a arătat că inculpatul s-ar fi desistat voluntar în opinia consilierului de probațiune, arătându-se că aceasta ar trebui pusă în legătură exclusivă cu motivația și cu modificările structurale în schema sa cognitivă, atitudinală, valorică a persoanei. S-a arătat că aplicarea unei pedepse ar avea consecințe negative asupra persoanei sale.

În drept: faptele inculpatului Păcurar Matei care, l-a data de 18.02.2019, a introdus în România prin punctul de trecere al frontiere de stat din cadrul Aeroportului Internațional Avram Iancu din Cluj-Napoca, fără drept, cantitatea de 35,7 grame frunze de coca, iar apoi a deținut fără drept pentru consum propriu, aceeași cantitate de frunze de coca, până în momentul ridicării de către organele poliției de frontieră, întrunește elementele constituive ale infracțiunilor de:

- trafic internațional de droguri, prev. de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000;
- deținere de droguri de mare risc, fără drept, prev. de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, Cu aplic. art. 38 alin. (1) din C.p.

Potrivit art. 3 din Legea nr. 143/2000 (1) Introducerea sau scoaterea din țară, precum și importul ori exportul de droguri de risc, fără drept, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi. (2) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) privesc droguri de mare risc, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

La nivel obiectiv, elementul material a fost reprezentat de acțiunea de introducere în țară sau scoatere din țară de droguri de risc sau mare risc.

Potrivit art. 1 alin. (1) lit. b), c) din Legea nr. 143/2000, prin *droguri* se înțeleg plantele și substanțele stupefiante ori psihotrope sau amestecurile care conțin asemenea plante și substanțe, înscrise în tabelele nr. I-III, iar prin *droguri de mare risc* - drogurile înscrise în tabelele nr. I și II.

În cauză, acțiunea a constat în introducerea în țară a unor droguri de mare risc prin punctul de trecere al frontierei de stat din cadrul Aeroportului Internațional Avram Iancu din Cluj-Napoca. În momentul ajungerii la punctul de control din cadrul aeroportului frontiera de stat era deja trecută, fiind vorba de un Aeroport din interiorul granițelor României.

Condiția laturii obiective, constând în aceea ca introducerea drogurilor să se realizeze fără drept, rezultă din probele cauzei. Inculpatul nu era autorizat în vreun fel să realizeze introducerea drogurilor în România, acțiunea sa fiind ilicită, realizată fără drept – condiție de tipicitate.

Fiind o infracțiune de pericol abstract pentru sănătatea persoanelor (ca valoare socială protejată), legătura de cauzalitate reiese din materialitatea faptei. Practic, infracțiunea trebuie reținută și în ipoteza în care se urmăresc scopuri care nu au legătură cu consumul unor asemenea substanțe. Astfel, presupunând că inculpatul ar fi urmărit să folosească frunzele în scop artistic, tot ar fi existat urmarea infracțiunii, deoarece lezarea obiectului juridic este prezumată absolut (în mod abstract).

La nivel subiectiv, fapta se poate comite cu intenție directă sau indirectă, iar în cauză s-a probat intenția directă, rezultând din modul de acțiune, inculpatul prevăzând consecințele faptei de introducere în țară de asemenea droguri și urmărind producerea acestora (a se vedea că este o infracțiune de pericol abstract).

Legea nu impune cerințe de scop sau mobil, astfel că nu prezintă importanță dacă introducerea drogurilor s-a realizat în scop de consum propriu sau în alte scopuri/mobiluri specifice.

Conform art. 4 din Legea nr. 143/2000, constituie infracțiune cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea sau deținerea de droguri de risc pentru consum propriu, fără drept, iar dacă faptele prevăzute la alin. (1) privesc droguri de mare risc, pedeapsa este mai aspră.

Obiectul juridic special al acestei infracțiuni îl constituie relațiile sociale privitoare la sănătatea publică și relațiile sociale referitoare la sănătatea persoanelor care consumă droguri în mod ilicit.

În plan obiectiv, din momentul introducerii în țară până la controlul realizat de către polițistul de frontieră inculpatul a deținut drogurile de mare risc – frunze de coca – tabelul anexă II la Legea nr. 143/2000.

În actuala reglementare nu este suficient ca subiectul activ al infracțiunii (o persoană fizică) să fie consumator de droguri, atâta timp cât acțiunea de deținere a drogurilor, fără drept, nu este dovedită.

Însă, în cauză instanța a reținut că deținerea a fost probată. Astfel, elementul material al infracțiunii a constat în acțiunea de deținere a drogurilor de mare risc.

Pentru a se reține modalitatea deținerii de droguri pentru consum propriu, este necesar ca făptuitorul să dețină (să stăpânească) drogul un oarecare timp, deținerea neputând fi instantanee. Este lesne de observat că în cauză inculpatul deținea efectiv drogurile găsite asupra sa. Deținerea se poate realiza prin contact direct sau de la o oarecare distanță, cum s-a întâmplat în cauză, din momentul intrării aeronavei pe teritoriul României, inculpatul deținând drogurile de mare risc în bagajul de cală.

În mod evident deținerea a fost fără drept, inculpatul nedeplinind condițiile legale pentru deținerea frunzelor de coca.

Urmarea imediată a constat într-o stare de pericol pentru sănătatea consumatorilor (este o infracțiune de pericol abstract, nefiind necesar să se probeze un pericol concret pentru sănătatea consumatorului).

Legătura de cauzalitate a rezultat din realizarea elementului material al laturii obiective – din acțiunea de deținere a drogurilor fără drept, pentru consum.

Sub aspectul laturii subiective, inculpatul a săvârșit fapta cel puțin cu intenție directă în modalitate prevăzută de art. 16 alin. (3) lit. b) din C.p., întrucât a avut reprezentarea consecințelor acțiunii sale și le-a urmărit.

Inculpatul a dorit să-și satisfacă nevoia de consum. Practic, scopul (indiferent că este analizat ca element al laturii obiective – finalitate/destinație sau al laturii subiective) este îndeplinit în cauză.

Pentru înțelegerea sintagmei *consum propriu* utilizată de norma de incriminare drept componentă a laturii subiective trebuie pornit de la înțelesul noțiunilor de *consum ilicit de droguri și consumator* reglementate la art. 1 alin. (1) lit. g), h) din Legea nr. 143/2000. Astfel, prin *consum ilicit de droguri* se înțelege consumul de droguri aflate sub control național, fără prescripție medicală, iar prin *consumator* se înțelege persoana care își administrează sau permite să i se administreze droguri, în mod ilicit, prin înghițire, fumat, injectare, prizare, inhalare sau alte căi prin care drogul poate ajunge în organism.

Astfel, scopul (în opinia instanței întrunit în cauză după cum reiese din analiza probelor) a constatat în finalitatea introducerii în organism a componentei active a frunzelor de coca.

Concursul real de infracțiuni

Cele două infracțiuni au fost comise de inculpat prin acțiuni distincte, înainte să fi survenit o condamnare definitivă pentru vreuna dintre acestea, astfel că trebuie reținute prevederile art. 38 alin. (1) din C.p., privind concursul real de infracțiuni.

Neincidența erorii în ceea ce privește pretinsa necunoaștere a considerării frunzelor de coca ca droguri de mare risc, respectiv a procedurii legale de introducere a drogurilor în țară

În primul rând, conform tabelului II din Legea nr. 143/2000, *caca frunze* constituie drog de mare risc. Legea nr. 143/2000 reprezintă o lege penală specială.

Potrivit art. 30 alin. (4) prevederile alin. (1)-(3) [eroarea asupra tipicității] se aplică în mod corespunzător și în cazul necunoașterii unei dispoziții legale extrapenale. *Per a contrario*, nu se aplică în cazul necunoașterii unei norme legale penale.

Or, câtă vreme noțiunea de lege penală este definită la art. 173 din C.p. ca *orice dispoziție cu caracter penal cuprinsă în legi organice, O.U.G., sau alte acte normative care la data adoptării lor aveau putere de lege, enumerarea limitativă a drogurilor de mare risc din tabelul II, menționată anterior, constituie o lege penală, nefiind aplicabilă eroarea (în același sens F. Streteanu, D. Nițu, Drept penal. Partea Generală, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2014, p. 434).*

În privința aspectului că prin declararea frunzelor de coca la controlul de frontieră din cadrul aeroportului, inculpatul ar fi crezut că nu ar fi fost vreo problemă, în ipoteza neprobată că inculpatul ar fi avut această intenție anterior intrării în România, instanța ar fi trebuit să califice acest aspect ca o eroare asupra tipicității (iar nu asupra antijuridicității), în raport cu faptul că însăși norma de incriminare a art. 3 din Legea nr. 143/2000, cuprinde ca cerință a laturii obiective mențiunea „fără drept”, altfel decât în condițiile legii. Or, eroarea asupra tipicității nu este permisă de lege.

Pe de altă parte, dacă s-ar fi reținut că inculpatul ar fi fost în dubiu cu privire la legalitatea introducerii drogurilor în România (a afirmat în declarația din cadrul judecății că a pus drogurile în bagajul de cală, peste obiectele vestimentare, pentru ca în cazul unui eventual control să le declare), nu s-ar fi putut discuta de o eroare, ci eventual de o intenție indirectă. Totuși, eroare de drept penal nefiind admisibilă, câtă vreme elementul asupra căreia ar fi căzut pretinsa eroare era unul de drept penal, aceasta nu ar fi putut influența nici forma de intenție.

În actuala orânduire penală a României, infracțiunea nu mai este definită din perspectiva pericolului social. Astfel, pentru a constitui infracțiune, fapta trebuie să fie tipică (să corespundă modelului abstract cuprins în norma de incriminare), săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă persoanei care a comis-o (art. 15 alin. (1) din C.p.). Practic, pericolul social este integrat de legiuitor în modelul abstract. În anumite condiții, faptele de gravitate redusă pot să conducă la lipsa interesului public în pedepsirea infractorului. În atare situații procurorul ar putea dispune renunțarea la urmărirea penală (art. 318 din C.p.p.), iar judecătorul renunțarea la aplicarea pedepsei (art. 80 din C.p.). Totuși, în cauză limitele de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea de trafic internațional de droguri nu ar permite aplicarea acestor instituții.

Neincidența art. 14 din Legea nr. 143/2000

Potrivit acestui text de lege, nu se pedepsește persoana care a comis una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2-9 și care, mai înainte de a fi începută urmărirea penală, denunță autorităților participarea sa la comiterea infracțiunii, contribuind astfel la identificarea și tragerea la răspundere penală a autorului sau a celorlalți participanți.

Pentru a fi incidentă această cauză de nepedepsire legea impune următoarele condiții stricte: 1. persoana care a comis una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2-9; 2. să nu fi fost începută urmărirea penală; 3. să denunțe participarea sa la comiterea infracțiunii; 4. să existe o participație la

comiterea infracțiunii; 5. să contribuie prin denunțare la identificarea și tragerea la răspundere penală a autorului sau a celorlalți participanți.

În mod evident, primele două condiții sunt îndeplinite, însă celelalte 3 nu sunt îndeplinite în cauză, întrucât infracțiunile reținute în sarcina inculpatului au fost comise de un autor unic, inculpatul. În plus, deși s-a autodenunțat înainte ca fapta să fie descoperită sau să existe date certe că ar fi fost constatate infracțiunile privind regimul drogurilor, cu toate acestea inculpatul nu a contribuit și nu avea cum să contribuie la identificarea și tragerea la răspundere penală a altor participanți.

Scopul acestei cauze de nepedepsire este să combată fenomenul drogurilor și rețelele de traficanți, conduita inculpatului neatingând aceste obiective. Acest comportament al inculpatului se vor reflecta în mod corespunzător în dozajul pedepselor care vor fi aplicate în cauză.

Individualizarea pedepselor

Instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 din C.p., anume gravitatea infracțiunii și pericolozitatea infractorilor.

În privința gravității faptelor, având în vedere împrejurările în care au fost comise faptele, amploarea activităților ilicite, numărul actelor care formează elementul material, durata în timp, modalitatea concretă în care a acționat, beneficiile obținute sau scopul urmărit, după caz, cantitatea de droguri.

Infracțiunea de trafic internațional de droguri a vizat o singură acțiune de introducere în țară într-o modalitate simplă, neputându-se reține că inculpatul ar fi realizat eforturi pentru ascunderea drogurilor. Inculpatul a urmărit propriul consum, fără alte beneficii. Cantitatea de droguri de mare risc introdusă în țară este mică. Pe de altă parte este vorba de frunze de cocă ce conțin *cocaine*, iar nu de cocaină sintetizată.

În plus, la controlul de frontieră, la întrebarea generală adresată de agentul de poliție de frontieră dacă are ceva de declarat, inculpatul a recunoscut instantaneu introducerea în țară și deținerea drogurilor în bagajul de cală, indicând natura drogurilor și cantitatea acestora.

Modalitatea de achiziție a reflectat pericolozitate redusă a inculpatului care în antecedentă a avut tangențe sporadice cu consumul de droguri în afara teritoriului României.

Elementele indicate anterior, trebuie avute în vedere și la aprecierea gravității reduse a infracțiunii de deținere de droguri de mare risc, fără drept, pentru consum propriu.

În concret, pentru ambele infracțiuni s-a putut reține existența unui autodenunț al inculpatului, fără efectul nepedepsirii reglementat la art. 14 din Legea nr. 143/2000.

În consecință, judecătorul a reținut circumstanța atenuantă judiciară prevăzută de art. 75 alin. (2) lit. b) din C.p.p., apreciind că împrejurările legate de fapta comisă diminuează gravitatea infracțiunii, cât și pericolozitatea infractorului, urmând să reducă limitele de pedeapsă cu o treime conform art. 76 alin. (1) din C.p.

Pe de altă parte, s-a mai reținut incidența art. 396 alin. (10) teza a II-a din C.p.p., cu consecința reducerii limitelor de pedeapsă rezultate în urma incidenței art. 76 alin. (1) din C.p., cu încă o treime din următoarele considerente:

La primul termen de judecată (17.06.2020), când s-a dat citire actului de sesizare, inculpatul a urmat procedura drept comun, solicitând readministrarea probatoriului, dar a relevat ca primă poziție procesuală faptul că recunoaște că a introdus în țară frunze de coca, dar că atunci când a ajuns în fața organului de poliție de frontieră de pe Aeroportul din Cluj-Napoca a spus din proprie inițiativă că în bagajul de cală are patru pungulițe de frunze de coca. În acest sens a mai arătat că frunzele de coca nu au fost descoperite de autorități, ci inculpatul le-a predat de bună voie.

Readministrând probatoriul, în lipsa cererii formale de urmare a procedurii simplificate (care în cazul în care ar fi fost formulată ar fi fost oricum respinsă, întrucât diferea situația de fapt recunoscută de cea reținută de procuror), instanța a reținut aceeași situație de fapt cu cea recunoscută de inculpat la primul termen de judecată, anume că frunzele de coca nu au fost descoperite de autorități după ce le-a introdus în țară, ci inculpatul le-a predat de bună voie.

Potrivit art. 396 alin. (10) teza a II-a din C.p.p., (...) când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în condițiile procedurii simplificate a fost respinsă (...), iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea recunoscută de inculpat, în caz de condamnare (...), limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime (...).

Așa cum s-a relevat, instanța a reținut aceeași situație de fapt ca cea recunoscută de inculpat la debutul judecății, însă s-a observat că inculpatul nu a solicitat formal derularea procedurii simplificate, întrucât situația de fapt pe care o recunoștea diferea parțial de cea reținută de procuror.

Dacă ar fi formulat o asemenea cerere, aceasta ar fi fost evident de respins, astfel că oricum ar fi fost urmată procedura de drept comun cu administrarea/readministrarea de probe.

Totuși, textul de lege indicat aparent pare să impună formalismul solicitării procedurii simplificate, chiar dacă aceasta este de respins pentru că inculpatul nu recunoaște aceeași situație de fapt ca cea reținută de procuror prin rechizitoriu. O asemenea, interpretarea strictă a textului de lege nu poate fi primită de către instanța de judecată pentru că eludează însăși rațiunea aplicării cuzei de reducere cuprinsă în textul legal – anume conduita sinceră a inculpatului determină scurtarea duratei procesului. Principiul celerității procesului penal este lipsit de conținut dacă prin realizarea acestuia nu este asigurat și principiul aflării adevărului.

În mod evident, inculpatul asistat de avocat a înțeles că nu poate urma procedura simplificată dacă nu recunoaște aceeași situație de fapt ca cea indicată de procuror prin actul de sesizare a instanței, astfel că o cerere formală era inutilă.

În etapa judecății inculpatul nu a invocat cauze justificative sau de neimputabilitate (neincidența erorii fiind analizată de instanță în raport cu apărările din etapa urmăririi penale), ci incidența unei cauze de nepedepsire reglementate în legea specială.

Pe de altă parte, inculpatul este integrat social și nu este un infractor periculos. Conduita sa se integrează în sfera lipsei de conformism specifică artistului, însă din nefericire cu conotații penale severe. Din referatul de evaluare întocmit de către Serviciul de Probațiune Arad reiese că inculpatul Păcurar Matei este bine integrat în familie, comunitatea studentească și cea artistică. Interesele sale sunt orientate spre studiu și pictură.

Aplicarea unei pedepse poate avea anumite consecințe negative asupra persoanei sale, în special în planul evoluției educaționale și profesionale, dar constituie și un semnal de alarmă și de reevaluare a unui tendințe comportamentale periculoase.

Inculpatul este cetățean român, în vârstă de 25 ani, cu studii superioare, doctorand (în evoluția sa ca student, student-masterand și student doctorand având rezultate excepționale), necăsătorit, fără copii minori în întreținere.

În plus, inculpatul nu are antecedente penale și este o persoană sinceră.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel DIICOT-Serviciul Teritorial Cluj și inculpatul Păcurar Matei.

Prin „memoriul” anexat la dosarul cauzei din partea inculpatului Păcurar Matei, s-a solicitat:

I. în principal - în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a C.proc.pen. admiterea apelului, desființarea hotărârii primei instanțe și în rejudecare să se pronunțe o nouă hotărâre prin care să se dispună în temeiul art. 396 alin. 5 și 16 alin. 1 lit. b C.proc.pen., achitarea inculpatului pentru comiterea infracțiunilor de introducere în țară, fără drept, de droguri de mare risc prev. și ped. de art. 3 alin. 2 din Legea nr. 143/2000 și deținere de droguri de mare risc fără drept prev. și de art. 4 alin. 2 din Legea nr. 143/2000

II. în subsidiar - în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a C.proc.pen. admiterea apelului, desființarea hotărârii primei instanțe și în rejudecare să se pronunțe o nouă hotărâre prin care să se dispună în temeiul art. 396 alin. 6 și 16 alin. 1 lit. h C.proc.pen. coroborat cu art. 14 din Legea nr. 143/2000, încetarea procesului penal pentru comiterea infracțiunilor de introducere în țară, fără drept, de droguri de mare risc prev. și ped. de art. 3 alin. 2 din Legea nr. 143/2000 și deținere de droguri de mare risc fără drept prev. și de art. 4 alin. 2 din Legea nr. 143/2000

În esență, au fost aduse următoarele critici:

Cu privire la sentința atacată, aceasta este viciată sub aspectul temeiniciei sale, prima instanță constatând în mod greșit vinovăția inculpatului pentru infracțiunile pentru care s-a dispus trimiterea inculpatului în judecată.

I. Infracțiunea de introducere în țară, fără drept, de droguri de mare risc, prev. și ped. de art. 3 alin. 2 din Legea nr. 143/2000

Elementul material al infracțiunii descrise de art. 3 din Legea nr. 143/2000 constă în introducerea sau scoaterea din țară, precum și în importul ori exportul de droguri fără drept.

Astfel, se poate observa că elementul material al prezentei infracțiuni, pentru a se putea reține formă consumată a acesteia, presupune existența unei acțiuni propriu-zise de introducere sau scoatere din țară a drogurilor, respectiv dispunerea de aceste droguri în mod liber.

Potrivit art. 12 alin. 1 din Legea nr. 143/200, tentativă la infracțiunile prevăzute la art. 2, art. 3, art. 4 alin. 2, art. 6 alin. 2-3, art. 7 și art. 9 se pedepsește.

Așadar, dacă raportat la starea de fapt descrisă în cuprinsul rechizitoriului, se constată că fapta săvârșită de inculpat a primit o încadrare juridică greșită, având în vedere că acesta nu a comis o faptă în forma consumată, ci doar o tentativă la infracțiunea prev. de art. 3 din Legea nr. 143/2000.

Astfel cum reiese din ansamblul probator existent la dosarul cauzei, inculpatul a declarat existența frunzelor de coca care formează elementul material al infracțiunii, la momentul efectuării controlului vamal, astfel încât să îi fie permisă intrarea pe teritoriul României, atât a inculpatului cât și a bunurilor pe care le avea asupra mea.

În acest sens, prezintă importanță declarația dată de numitul Cușnir Sebastian, agent al Poliției de Frontieră, care a efectuat controlul asupra documentelor și bagajelor aparținându-i inculpatului. Astfel, prin declarația dată în fața instanței, la data de 12.10.2020, martorul afirmă următoarele: „în data de 18 februarie 2019 eram de serviciu pe sensul de intrare în țară, desfășuram atribuții de control. Ca și personal al poliției de frontieră eu efectueam verificarea de documente și bagaje dacă se impunea. (...) Când l-am văzut pe domnul Păcurar Matei, l-am întrebat o singură chestiune, dacă are ceva de declarat. Acesta mi-a spus că are niște frunze și am văzut că vine din Argentina. I-am spus că urmează să fie controlat bagajul. ”

Totodată, importantă cu privire la acest aspect este și declarația inculpatului dată în fața instanței, respectiv la data de 17.06.2020 în care a precizat următoarele aspecte:

„Ajungând la poarta de control a poliției de frontieră am predat pașaportul, iar întrebarea ofițerului de poliție a fost dacă am ceva de declarat. Am spus că dețin în bagajul de cală patru pungulițe de frunze de coca.”

Aceleași aspecte pot fi constatate și din cuprinsul declarației de suspect, din data de 25.02.2019, declarație în cuprinsul căreia am menționat următoarele aspecte: „în data de 18.02.2019 am ajuns pe aeroportul din Cluj-Napoca, iar în momentul în care m-am prezentat la controlul pașapoartelor, am prezentat actul de identitate, iar atunci polițistul de frontieră m-a întrebat dacă am ceva de declarat, iar eu am spus că în bagajul de cală am pliculețe cu frunze de coca pe care le-am cumpărat din Argentina. ”

Or, analizând aceste declarații, apare în mod evident faptul că inculpatul nu a trecut de formalitățile vamale, astfel încât să se poate considera că a introdus în mod efectiv bunurile pe teritoriul României. Acțiunea de introducere pe teritoriului unui stat a oricăror bunuri, presupune în mod principal depășirea formalităților vamale, care au ca și obiect atât verificarea persoanei, cât și a bunurilor pe care acea persoană le deține.

În acest context, atâta timp cât inculpatul a declarat în mod expres faptul că deține aceste frunze cu ocazia controlului de pașapoarte, apare în mod evident faptul că nu a putut introduce în mod efectiv bunurile pe teritoriul statului Român, având în vedere controlul la care a fost supus.

De altfel, constatarea instanței din capitolul aferent încadrării în drept de la f. 10 nu corespunde situației de fapt obiective, existând o confuzie în ceea ce privește intrarea persoanei pe teritoriul României și introducerea bunurilor în țară. Astfel, la f. 10 instanța reține că acțiunea inculpatului a constat în introducerea în țară a unor droguri de mare risc prin punctul de trecere al frontierei de stat din cadrul Aeroportului Internațional Avram Iancu din Cluj-Napoca. În momentul angajării la punctul de control din cadrul aeroportului, frontiera de stat era deja trecută, fiind vorba de un aeroport din interiorul granițelor țării.

Or, această susținere este neîntemeiată atât timp cât din probele administrate reiese în mod evident faptul că subsemnatul nu am trecut de controlul vamal la momentul declarării deținerii frunzelor de coca.

Mai mult decât atât, se face o confuzie între intrarea în țară și introducerea unor bunuri pe teritoriul țării. Nu contestăm faptul că frontiera era deja trecută, fiind vorba de un aeroport din interiorul granițelor țării, dar nici nu putem asimila această ipoteză cu ipoteza introducerii în țară a bunurilor pe care un pasager le are asupra sa.

Faptul că este un aeroport din interiorul granițelor țării nu conduce la concluzia că odată ce aterizează aeronavă pe teritoriul țării se consideră că au fost efectuate formalitățile vamale, având în vedere că este vorba despre intrarea pe teritoriul țării pe cale aeriană și nu terestră. Or, este notoriu faptul că acest control vamal efectiv se realizează odată cu debarcarea din aeronavă și nu odată cu aterizarea acestei aeronave.

Tot în acest sens sunt și reglementările din Codul Vamal, Legea nr. 86/2006, unde se prevede la art. 2 alin. 2 faptul că introducerea sau scoaterea din țară a mărfurilor, a mijloacelor de transport și a oricăror alte bunuri este permisă numai prin punctele de trecere a frontierei de stat. Potrivit alin. 3 din cuprinsul aceluiași art. în punctele de trecere a frontierei de stat și pe teritoriul țării sunt organizate birouri vamale care funcționează potrivit legii. Alin. 4 prevede că la trecerea frontierei de stat, mărfurile, mijloacele de transport și orice alte bunuri sunt supuse controlului vamal și aplicării reglementărilor vamale numai de autoritatea vamală.

Or, analizând aceste dispoziții se poate observa că introducerea sau scoaterea din țară a bunurilor se poate realiza doar ulterior efectuării formalităților vamale, în punctele de trecere ale frontierei, atât în ceea ce privește intrarea în țară pe cale aeriană, cât și ceea ce privește intrarea în țară pe cale terestră. Important de observat este faptul că textul de lege nu face o diferențiere între punctele de trecere a frontierei, respectiv aeriene, terestre sau maritime, astfel că regimul de introducere a bunurilor pe teritoriul României este unul general, fără să existe diferențieri.

Cu alte cuvinte, introducerea sau scoaterea unor bunuri de pe teritoriului unui stat, presupune îndeplinirea unei condiții prealabile și obligatorii, efectuarea controlului vamal, condiție care este esențială în a determina regimul acestor bunuri.

Potrivit art. 60 alin. 1 din C.vamal, mărfurile introduse pe teritoriul vamal al României fac obiectul unei declarații sumare. Potrivit alin. 3 declarația sumară se depune înainte ca mărfurile să fie introduse pe teritoriul vamal al României. Or, în speța de față această declarația s-a făcut înainte de introducerea acestor bunuri pe teritoriul vamal al țării. De altfel, acesta este și scopul adresării întrebării generale de către ofițerul de frontieră, respectiv în vederea obținerii declarației cu privire la bunurile pe care le transportă pasagerii. Astfel, din cuprinsul acestei prevederi reiese în mod neechivoc faptul că declarația este luată anterior introducerii bunurilor.

Raportat la conținutul normativ al tentativei, prevăzut de art. 32 alin. 1 C.pen., aceasta constă în punerea în executare a intenției de a săvârși infracțiunea, executarea care a fost întreruptă sau nu și-a produs efectul. Tentativa, presupune, prin esența ei, acte de executare, adică acte menite să ducă în mod direct și nemijlocit la producerea urmării tipice. Cu alte cuvinte, domeniul tentativei începe acolo unde se sfârșește domeniul actelor de pregătire și avem deja un început de executare.

Or, în ipoteza de față avem un început de executare, însă această executare nu s-a întins până la momentul consumării infracțiunii care face obiectul cauzei, respectiv până la momentul introducerii în țară a frunzelor de coca, atâta timp cât inculpatul a declarat deținerea acestora anterior momentului efectuării controlului vamal.

Astfel, se poate observa că infracțiunea pentru care s-a dispus trimiterea inculpatului în judecată, nu îi poate fi imputată în forma consumată prev. de art. 3 alin. 2 din Legea nr. 143/2000, în contextul în care eu nu a putut să dispun în mod liber de aceste droguri pe teritoriul României, astfel încât să se poată discuta despre o introducere efectivă a acestor frunze.

Important de precizat în acest sens este și faptul că în practica judiciară se reține o tentativă a acestei infracțiuni în ipoteza în care făptuitorul este prins transportând droguri în cadrul controlului vamal, indiferent că acest control vamal ar avea loc la intrarea terestră sau aeriană pe teritoriul României. Astfel, nu s-a reținut o infracțiune în formă consumată cu privire la scoaterea drogurilor de pe teritoriul țării în ipoteza în care făptuitorul a fost prins pe culoarul de ieșire din țară, instanța calificând acțiunea ca fiind o tentativă (înalt Curte de Casație și Justiție, decizia penală nr. 4914/2003, R.D.P. nr. 1/2004, p. 174).

Tot astfel s-au reținut infracțiuni în forma tentată și în ipoteza în care la punctul de control al documentelor de călătorie, pe sensul de intrare în țară în Aeroportul Internațional Otopeni, a fost depistată o persoană care deținea 0.92 grame de Mefedronă (Decizia penală nr. 418/2019 pronunțată de Tribunalul Ilfov).

Totodată, s-a reținut forma tentată a infracțiunii și în ipoteza în care la punctul de frontieră Kapitan Andreevo, dintre Turcia și Bulgaria pe sensul de intrare în Bulgaria, autoritățile bulgare au

depistat o persoană care transporta 10 pachete de heroină (Decizia penală nr. 228/2012 pronunțată de Curtea de Apel București). În acest sens este și sentința penală nr. 1944/2018, pronunțată de Tribunalul București, sentința nr. 2318/2017 pronunțată de Tribunalul București (se reține tentativă în ipoteza în care un cetățean este depistat cu 30 de grame de cannabis la punctul de trecere a frontierei Nădlac în timp ce încerca să părăsească teritoriului României cu destinație Praga), Sentința nr. 347/2018 pronunțată de Tribunalul Ilfov (se reține tentativă în ipoteza în care făptuitorul a fost depistat cu 73.5 grame fragmente vegetale ce conțin cocaină, în cadrul controlului vamal realizat în Biroul Vamal Otopeni București, pentru pasagerii sosiți cu zborul Bogota-Madrid, Madrid-București), Decizia Penală nr. 1562/2018 pronunțată de Curtea de Apel București.

În acest sens, raportat la prevederile art. 32 C.pen. coroborat cu art. 12 din Legea nr. 143/2000 și raportat la art. 3 alin. 2 din Legea nr. 143/2000, reiese că fapta inculpatului nu îndeplinește condițiile pentru a fi calificată drept o fapta consumată, ea rămânând în stadiul tentativei, în condițiile în care inculpatul nu a trecut controlul vamal, astfel încât să poată intra în mod legal pe teritoriul României, respectiv să introducă drogurile pe teritoriul acestei țări.

A accepta că fapta este comisă în formă consumată, ar însemna că fapta de introducerea în țară a unor droguri nu este susceptibilă și de formă tentată, având în vedere că elementul esențial care delimitează cele forme este acela al efectuării controlului vamal. Doar după efectuarea acestui control, putem vorbi despre introducerea de droguri, având în vedere că de la acest moment se poate dispune în mod liber de el și nu anterior efectuării formalităților vamale.

II. Infracțiunea de deținere de droguri de mare risc, prev. și ped. de art. 4 alin. 2 din Legea nr. 143/2000

Potrivit art. 4 alin. 2 raportat la art. 4 alin. 1, cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea sau deținerea de droguri de mare risc, pentru consum propriu se pedepsește cu închisoare de la 2 la 5 ani.

Raportat la starea de fapt care reiese din ansamblul probelor administrare în cauză, nu se poate considera că sunt întrunire elementele de tipicitate ale infracțiunii, lipsind așadar elementele laturii obiective a infracțiunii.

Pentru a constitui infracțiune, este necesar ca deținerea de droguri de mare risc să fie efectuată pentru consumul propriu, fapta fiind caracterizată de existența unui scop special. Or, deținerea de droguri de mare risc, în alte circumstanțe, decât în vederea consumului propriu a acestora, nu face decât să înlăture una dintre condițiile cumulative prevăzute pentru îndeplinirea elementului material a infracțiunii prev. de art. 3 alin. 2 din Legea nr. 143/2000.

Așa cum urmează a prezenta în continuare, deținerea frunzelor de coca de către subsemnatul, nu s-a făcut în vederea consumului propriu, ci în vederea folosirii acestora în scop artistic, respectiv în vederea încorporării acestora în cadrul lucrării de disertație. De altfel, important de subliniat este și faptul că această călătorie în Argentina, a avut drept scop cercetarea pentru elaborarea lucrării de disertație.

Prima instanța a reținut existența deținerii în vederea consumului propriu, înlăturând în mod nejustificat apărarea subsemnatului cu privire la scopul deținerii acestora.

Pentru a înlătura aceste argumente instanța reține la f. 4 din cuprinsul sentinței atacate faptul că trebuie precizat că din lucrările sale realizate atât anterior incidentului din luna februarie 2019, cât și ulterior, reiese că inculpatul a fost preocupat de natura exotică pe care a redat-o în picturile sale - plante, frunze etc. Totuși nu există picturi care să reliefeze frunze de coca sau alte plante din același spectru. Pe de altă parte, teza că inculpatul ar fi urmărit aducerea în țară a frunzelor de coca în vederea utilizării în scopuri artistice a apărut în etapa judecătii, inculpatul necomunicând aceste aspecte nici la controlul de frontieră, nici în cursul urmăririi penale.

Totodată la f. 6 din cuprinsul sentinței atacate se reține faptul că în ghidul atașat la dosarul cauzei în cursul judecătii de către inculpat, aflat în plicul de culoare maro, se regăsește o pictură fără titlu din anul 2016 atribuită inculpatului Păcurar Matei care reprezintă, printre altele, frunze similare celor de ficus. În continuare în același plic maro aflat la dosarul cauzei se află lucrarea de disertație a inculpatului din anul 2019, intitulată „Studiul spațiului meu exterior (Scrisori din Buenos-Aires)”, în ultima parte a lucrării găsindu-se imagini ale picturilor realizate, reliefând printre altele palmieri și frunze similare celor de ficus pe diferite fundaturi, aspecte care fac îndoielnică susținerea inculpatului asupra intenției sale de a utiliza frunzele de coca în scopul încrustării acestora pe pânză. Oricum, se

observă că anterior sau ulterior faptei, inculpatul nu a utilizat niciun fel de părți organice ale plantelor în realizarea picturilor sale.

Analizând aceste argumente ale instanței care reprezintă justificarea respingerii apărărilor formulate de către inculpatul, menționăm că acestea nu sunt temeinice, neputând conduce în mod individual la înlăturarea apărării prezentate, mai ales în contextul în care există multe alte elemente care se coroborează cu ipoteza susținută de către subsemnatul.

În primul rând, deși instanța reține faptul că atât cu ocazia controlului efectuat în la aeroport, cât și cu ocazia declarației date în cursul urmăririi penale, nu ar fi precizat faptul că intenționa să utilizeze aceste frunze pentru lucrarea de disertație, aceste elemente nu sunt de natură să decredibilizeze declarația sinceră pe care a dat-o în fața judecătorului primei instanțe. Astfel, cu ocazia controlul vamal nu a declarat acest aspect datorită faptului că era epuizat după o călătorie care a durat aproape 24 de ore, fără să conștientizeze la acel moment importanța acestei mențiuni. Totuși, deși nu a menționat în mod expres acest aspect, respectiv faptul că urma să folosească frunzele pentru lucrarea de disertație, i-a precizat agentului vamal pasiunea mea pentru pictura astfel cum reiese și din cuprinsul declarației acestuia.

În ceea ce privește declarația pe care a dat-o în fața procurorului, omisiunea cu privire la menționarea acestui aspect, se datorează, astfel cum a precizat și în cuprinsul declarației de inculpat din cursul cercetării judecătorești, stării emotive pe care a avut-o la acest moment. Având în vedere faptul că nu a mai avut contact cu legea penală, a fost copleșit de emoții datorită situației în care mă aflam.

Importat de precizat este faptul că inclusiv cu ocazia audierii în calitate de suspect a precizat în mod expres faptul că în timp ce eram în Argentina a aflat că în partea de nord a țării sunt peisaje spectaculoase, în special în zona montană, motiv pentru care s-a deplasat într-o excursie în acea regiune.

Or, această precizare a considerat-o necesară de menționat tocmai pentru a sublinia interesul pe care îl are în special asupra vegetației, mergând în excursie tocmai pentru a se inspira pentru lucrările următoare.

În al doilea rând, esențială de subliniat este constatarea instanței de la f. 4 din cuprinsul sentinței atacate, unde aceasta reține interesul artistic al inculpatului față de natura exotica, în special plante, interes care se desprinde din lucrările depuse la dosarul cauzei în cadrul judecării în primă instanță și care demonstrează faptul că și anterior acestui incident a fost preocupat de pictarea unor astfel de vegetații.

Deși instanța reține faptul că în cuprinsul lucrării de disertație nu au fost incluse și aceste frunze de coca, și doar niște frunze asemănătoare celor de ficus, este important de menționat că la o simplă căutare pe internet, se remarcă o similitudine evidentă între cele două tipuri de frunze, respectiv frunzele de coca și cele de ficus. Astfel, cele două prezintă particularități structurale identice, singura diferență fiind doar aspectul mat al frunzelor de coca, respectiv aspectul lucios al frunzelor de ficus. De altfel, frunzele de coca, au o înfățișare comună, fiind asemănătoare frunzelor de dafin, fără să se remarce printr-un aspect deosebit. Or, în acest sens este important de menționat că acele frunze remarcate de către instanță în cuprinsul sentinței atacate, sunt chiar întruchiparea frunzelor de coca și nu a frunzelor de ficus.

De asemenea, deși instanța precizează că anterior nu a mai procedat la încorporarea unor materiale vegetale în cuprinsul operelor sale artistice, inculpatul a avut această intenție având în vedere complexitatea și importanța pe care lucrarea de disertație o prezintă în domeniul său de activitate și mai ales în condițiile în care a avut contact direct cu aceste plante, tocmai în Argentina. De altfel, în trecut a mai procedat la anexarea unor materiale, chiar dacă acestea nu au fost materiale vegetale. Acest aspect este confirmat de profesorul coordonator de doctorat, care precizează în cuprinsul caracterizării, la f. 3, faptul că pe parcursul anilor astfel de materiale neconventionale au fost folosite și în alte lucrări: ciment, materiale textile, tapiserie.

Aspectul potrivit căruia inculpatul are o înclinație față de pictura acestor elemente vegetale este confirmată inclusiv de profesor meu coordonator de doctorat, prof. univ. dr. Ioan Sbârciu, care în cuprinsul caracterizării, menționează la f. 1 faptul că a remarcat încă din primul an că este atras de material vegetal ca sursă de inspirație, parte a lumii vii, plină de înțelegeri mistice cu multiple semnificații culturale. De altfel, se menționează la f. 2 din cuprinsul acestei scrisori faptul că pentru

inculpat natura reprezintă o referință prioritară care își face loc în pictura mea într-o abordare la limita dintre figurativ și nonfigurativ.

Totodată se reține faptul că lucrarea de disertație a fost o încununare a strădaniilor autorului pe parcursul anilor de a realiza picturi cu o tematică vegetală realizând un ansamblu de lucrări de pictură pe pânză.

De altfel, faptul că a dorit utilizarea acestor frunze pentru lucrarea de disertație este confirmată de dl. profesor care menționează că dorința folosirii unui anumit tip de frunze s-a concretizat cu ocazia călătoriei de cercetare în Argentina. Care s-a desfășurat în timpul proiectului Erasmus, aceasta fiind o extensie a proiectului.

Pe lângă aceste aspect, important de observat este și faptul că inculpatul a realizat astfel de lucrări și înainte de acest eveniment, existând o pasiune constatată a inculpatului față de aceste motive vegetale.

Având în vedere aceste argumente, s-a solicitat a se să constate faptul că nu sunt îndeplinite toate elementele de tipicitate ale infracțiunii prev. de art. 4 alin. 2 din Legea nr. 143/2000, respectiv nu există scopul special al deținerii în vederea consumului propriu, căci așa cum a arătat deținerea a vizat un alt aspect decât consumul plantelor.

B. Cu privire la latura subiectivă a celor două infracțiuni care formează obiectul judecății

1. Săvârșirea faptelor cu o formă de vinovăție neprevăzută de legea penală

Se poate observa că infracțiunile pentru care s-a dispus trimiterea în judecată se pot comite doar dacă sunt caracterizate la nivel subiectiv de elementul intențional. Or, intenție presupune întrunirea cumulativă a două elemente, respectiv elementul intelectual și elementul volitiv. În ceea ce privește elementul intelectual, acesta se raportează la rezultatul faptei și presupune cunoașterea de către autor a tuturor elementelor ce caracterizează fapta tipică. Pe de altă parte, elementul volitiv reprezintă poziția subiectivă a autorului față de urmarea asupra căreia poartă factorul intelectual.

Raportând aceste elemente la situația de față, rezultă că pentru a fi întrunită forma de vinovăție specifică infracțiunilor pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, făptuitorul trebuie să cunoască natura obiectului infracțiunii, respectiv calitatea sa de drog de risc sau de mare risc.

În speță, aceste elemente lipsesc cu desăvârșire. În ceea ce privește intenția ca și formă de vinovăție, aceasta este înlăturată în mod categoric din structura infracțiunii, atunci când autorul, în cadrul acțiunilor întreprinse, se bazează pe împrejurări obiective. Astfel, doctrina apreciază că întemeierea autorului pe existența unor împrejurări obiective conturează la nivelul intelectual al acestuia convingerea că acțiunea sa este licită, înlăturându-se în acest sens posibilitatea de urmărire a rezultatului ilicit prevăzut în cadrul normei de incriminare. (F. Streteanu, D. Nițu, Drept penal. Partea generală, Ed. Universul Juridic, 2014, pag. 334).

Sintetizând, raportat la elementele obiective ale cauzei care determină în mod implicit și forma de vinovăție a autorului (dolus ex re), se constată că fapta nu a fost comisă cu intenție astfel cum aceasta este definită de art. 16 C.pen., deoarece inculpatul a avut în vedere următoarele elemente obiective care înlătură elementul intențional din structură infracțiunii:

În primul rând, inculpatul a achiziționat aceste frunze de coca din munții Anzi, Argentina, unde acestea se vindeau în mod liber la tarabele destinate vânzării de suveniruri turistice. Datorită altitudinii extrem de ridicate din acea zonă, localnicii recomandau chiar consumarea acestora pentru a reduce durerile de cap și starea de amețelă generate de presiunea atmosferică de la acea altitudine. Mai mult decât atât, nu există vreo tarabă unde să nu se comercializeze aceste frunze, fiindu-i de altfel prezentat de către localnici și faptul că acestea sunt folosite în scopuri medicinale, respectiv prin prepararea de ceaiuri tradiționale. Frunzele de coca au fost achiziționate cu o sumă infimă, respectiv 70 de pesos, echivalentul a 7 lei.

Mai mult decât atât, așa cum a arătat în cuprinsul declarației de suspect din data de 25.02.2019, după ce a coborât din satele de munte din Argentina, a fost efectuat un control asupra bagajelor călătorilor din autobuz, ocazie cu care au fost găsite cele 4 pliculețe de frunze de coca. După ce au fost cercetate de organele de poliție, acestea au declarat că totul este în regulă, respectiv că putea să păstreze aceste frunze. Or, în acest context i s-a confirmat ipoteza prezentată de localnici.

Suplimentar, faptul că nu a avut reprezentarea că aceste frunze reprezintă droguri de mare risc se datorează și faptului că odată ce a consumat aceste frunze, nu a simțit niciun efect specific drogurilor, efectul acestora fiind echivalentul unui cafele. Or, acest aspect demontează susținerea

instanței de la f. 5 unde se precizează faptul că cunoștea în mod direct efectele consumului acestor frunze datorită faptului că am mai consumat anterior. Această susținere reprezintă o prezumție simplă construită de instanță, care nu poate demonstra cunoașterea subsemnatului cu privire la natura acestor substanțe.

Totodată, important de precizat în ceea ce privește elementul subiectiv este și modalitatea de săvârșire a acestei fapte. Astfel cum se poate observa din cuprinsul declarației sale, inculpatul a plasat aceste frunze chiar deasupra obiectelor din geanta de călătorie, fără să le ascundă. Or, a procedat în acest fel tocmai pentru a putea fi observate în momentul în care îi era scanată geanta. Faptul că aceste frunze se aflau deasupra obiectelor din bagaj, reiese și din declarația martorului Cușnir Sebastian, care, fiind audiat la data de 12.10.2020, a menționat faptul că acele frunze erau puse deasupra hainelor, respectiv când s-a deschis bagajul s-au văzut prima dată frunzele, ele nu erau ascunse.

Or, elementele obiective ale cauzei, precum faptul că a poziționat aceste frunze la vedere, are o înrâurire esențială asupra elementului subiectiv, aspect care indică faptul că nu avea cunoștință despre calitatea de drog de mare risc a acestor frunze. Analizând acest aspect din punct de vedere psihologic, o persoană care are de ascuns un astfel de drog, cu siguranța nu îl va plasa la vedere, mai ales în contextul în care știe că se efectuează un control cu scanner a acestor bagaje, ca și în cazul subsemnatului care nu m-am aflat la prima călătorie în străinătate.

Totodată, faptul că în momentul controlului de pașapoarte, la întrebarea polițistului de frontieră a afirmat instant că deține aceste droguri, reflectă onestitatea și sinceritatea pe care a prezentat-o pe parcursul procesului penal, necunoscând consecințele juridice la care se expune. Faptul că instanța precizează în cuprinsul sentinței atacate aspectul potrivit căruia inculpatul nu ar fi declarat aceste frunze în ipoteza în care nu ar fi fost întrebat la controlul vamal, reprezintă din nou o afirmație pur subiectivă, neprobată, care nu poate fi folosită în procesul penal, ea ne reprezentând decât o speculație, care nici măcar nu poate avea valoarea unei probe indirecte.

Tot în acest sens, deși martorul Cușnir Sebastian a afirmat că nu ar fi declarat deținerea frunzelor dacă nu ar fi fost întrebat, acest aspect nu poate fi valorificat pentru a proba existența intenție în ceea ce îl privește.

Deși martorul face această afirmație, tot el este cel care susține faptul că Păcurar Matei nu i s-a părut că se comportă ca o persoană care ar vrea să ascundă ceva (...) a fost cooperant tot timpul, nu părea că știe că face ceva ilegal.

Așa fiind, acest aspect prezintă o relevanță deosebită în ceea ce privește elementul subiectiv, respectiv poziția intelectuală cu privire la săvârșirea faptei, mai ales în contextul în care această afirmație vine din partea unui agent de frontieră, care datorită experienței, cunoaște comportamentul pasagerilor care au ceva de ascuns.

Totodată, deși instanța apreciază că intenție indirectă este reliefată de faptul că inculpatul a declarat că în ipoteza în care ar fi existat vreo problemă, aceste frunze erau confiscate, declarația inculpatului nu a vizat cunoașterea caracterului ilegal al acestor frunze, ci dimpotrivă, a crezut că în scenariul cel mai grav aceste frunze ar fi fost confiscate pentru că fapta ar putea constitui o contravenție, și în niciun caz o infracțiune.

Suplimentar, această cantitate de frunze de coca, în quantum de 35.7 grame este relativ una mică, aspect care poate arăta că, într-adevăr, exista intenția de a folosi frunzele doar pentru pânza de lucru.

Sintetizând, se poate observa că diferența între comiterea faptei cu intenție eventuală și comiterea faptei cu forma de vinovăție a culpei cu prevedere, constă tocmai în existența unor elemente obiective pe care autorul le are în vedere la săvârșirea faptei. În timp ce autorul unei infracțiuni intenționate prevede rezultatul faptei sale și, deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui, în cazul culpei cu prevedere, el prevede rezultatul faptei, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că nu se va produce. Or, această convingere că rezultatul faptei nu se va produce se apreciază pe existența unor elemente obiective, care în cazul de față sunt multiple și care în mod conjugat au condus la convingerea inculpatului că nu comite o faptă penală, respectiv că frunzele deținute nu au calitatea de droguri de mare risc.

2. Incidența erorii de fapt asupra elementelor constitutive în cuprinsul sentinței atacate, judecătorul fondului argumentează asupra neincidentei erorii în ceea ce privește pretinsa necunoaștere a calificării frunzelor de coca ca droguri de mare risc, respectiv a procedurii legale de introducere a

drogurilor în țară. Important de precizat este faptul că aceasta argumentează neincidența erorii de drept asupra elementelor constitutive, având în vedere că se are în vedere eroare asupra unui act normativ penal, care în legislația actuală nu poate fi admisă.

Mai departe, s-a învederat faptul că nu contestă acest aspect, însă raportat la probele administrare, se pune problema existenței unei erori de fapt asupra elementelor constitutive, având în vedere că principalul element al erorii este reprezentat de natura obiectului material al infracțiunii și nu de necunoașterea existenței normei penale. În concret, ceea ce se susține este faptul că apelantul nu cunoștea natura frunzelor de coca ca fiind droguri de mare risc și nu faptul că acestea ar fi sau nu incluse pe anexele Legii nr. 143/2000.

Astfel, deși se precizează la f. 13 din cuprinsul sentinței atacate faptul că eroarea asupra tipicității nu este permisă, nu poate fi acceptată o astfel de ipoteză, atât vreme cât trebuie operată distincția între eroare de fapt și eroare de drept.

Important de precizat este faptul că eroare asupra elementelor constitutive este reglementată la nivel general la art. 30 alin.1. C.pen., fără a se efectua o distincție între eroare de drept sau eroare de fapt. Astfel, în cuprinsul acestui text normativ se prevede faptul că nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală săvârșită de persoana care, în momentul comiterii acesteia, nu cunoștea existența unei stări, situații sau împrejurări de care depinde caracterul penal al faptei.

Cu alte cuvinte, eroare asupra elementelor constitutive poate privi unul sau mai multe dintre elementele tipicității (obiect, subiect sau latura obiectivă).

Astfel, agentul comite fapta crezând că acțiunea sa inacțiunea nu corespunde tiparului din norma de incriminare, cu alte cuvinte, având convingerea eronată că unul sau mai multe dintre elementele constitutive nu sunt întrunite în cazul său concret (F. Streteanu, D. Nițu, Drept penal. Partea generală, Ed. Universul Juridic, 2014, pag. 430).

Or, în ceea ce privește eroarea asupra elementelor constitutive, aceasta poate fi atât o eroare de fapt, cât și o eroare de drept. Astfel, conform doctrinei, eroarea de fapt presupune necunoașterea existenței unor stări, situații sau împrejurări de care depinde caracterul penal al faptei (F. Streteanu, D. Nițu, Drept penal. Partea generală, Ed. Universul Juridic, 2014, pag.431). Deși textul se referă doar la necunoașterea existenței unor stări, situații sau împrejurări, doctrina admite că eroarea poate fi determinată nu doar de o ignorantă ci și de o cunoaștere greșită a situație în cauză (G. Antoniu, Vinovăția penală, pag. 327, S. Bogdan, Eroarea în dreptul penal, pag. 46-47).

Totodată, în ceea ce privește eroare este esențial de menționat și clasificarea ei tradițională care chiar dacă nu mai este menționată în mod expres în C.pen., ea își păstrează în mod neîndoielnic actualitatea. Astfel, în timp ce eroare invincibilă, care este o eroare imposibil de evitat pentru autor, va conduce la înlăturarea vinovăției atât în forma intenției, cât și a culpei, eroarea vincinbilă care putea fi evitată, face ca intenția să fie exclusă, sens în care subzistă doar culpa.

Așa fiind, transpunând aceste elementele teoretice la speța de față, se poate observa că este vorba despre existența unei erori de fapt asupra elementelor de tipicitate, având în vedere că această eroare, așa cum s-a arătat deja, are în vedere în principal natura obiectul material al infracțiunii, respectiv necunoașterea caracterului de drog de mare risc a acestuia. Astfel, deși prima instanța a analizat eroarea de drept asupra elementelor constitutive ale infracțiunii, nu se invocă faptul că nu se cunoștea includerea acestui drog în anexa II, ci se invocă chiar necunoașterea calității de drog a frunzelor de coca, aspect care tine de natura obiectului material al infracțiunii.

Așa cum s-a menționat anterior, există o multitudine de elemente obiective care să confirme faptul că inculpatul nu a cunoscut calitatea acestor frunze de coca, aspecte care reiese și din modul de comitere a faptei, respectiv așezarea deasupra obiectelor din bagaj a acestor frunze, ceea ce nu poate da naștere unei ignorante, ci cunoașterii greșite a situației.

Ca atare, deși această eroare putea fi înlăturată prin depunerea unor diligente suplimentare, trebuie constatat faptul că ne situăm în ipoteza unei erori vincibile, care așa cum a arătat înlătură din structura infracțiunii elementul intențional, făcând să subziste doar forma de vinovăției a culpei.

Așa fiind, infracțiunile pentru care inculpatul a fost trimis în judecată nu pot fi comise decât cu forma de vinovăție a intenției, astfel încât comiterea acestor fapte din culpă, conduce la ipoteza neîntrunirii elementului subiectiv.

C. Incidența art. 14 din Legea nr. 143/2000

Potrivit art. 14 din Legea nr. 143/2000, nu se pedepsește persoana care a comis una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2-9 și care, mai înainte de a fi începută urmărirea penală, denunță autorităților participarea sa la comiterea infracțiunii, contribuind astfel la identificarea și tragerea la răspundere penală a autorului sau a celorlalți participanți.

Deși această cauză de nepedepsire a fost invocată în cursul judecății în primă instanță, aceasta a respins apărarea invocată considerând că pentru a putea vorbi despre incidența acestei cauze de nepedepsire trebuie îndeplinite următoarele condiții:

1. Persoana să comită una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2-9 din Legea nr. 143/2000
2. Să nu fi fost începută urmărirea penală
3. Să denunțe participarea sa la comiterea infracțiunii
4. Să existe o participare la comiterea infracțiunii
5. Să contribuie prin denunțare la identificarea și tragerea la răspundere penală a autorului sau a celorlalți participanți.

Astfel, cu privire la aceste condiții, instanța de fond reține la f. 14 faptul că în mod evident, primele două condiții sunt îndeplinite, însă celelalte trei nu sunt îndeplinite în cauză, întrucât infracțiunile reținute în sarcina inculpatului au fost comise de un autor unic, respectiv inculpatul. Așa fiind, instanța reține că deși s-a autodenunțat înainte ca fapta să fie descoperită sau să existe date certe că ar fi fost constatate infracțiunile privind regimul drogurilor, cu toate acestea inculpatul nu a contribuit și nu avea cum să contribuie la identificarea și tragerea la răspundere penală a altor participanți.

Or, analizând aceste aspecte, se poate trage concluzia că instanța consideră că acest text, respectiv această cauză de nepedepsire, devine aplicabilă doar în ipoteza în care există participație penală cu privire la săvârșirea uneia dintre infracțiunile expres prevăzute.

Totuși, această cauză de nepedepsire ar trebui interpretată dincolo de litera sa, având în vedere că printr-o interpretare restrânsă se creează un dezechilibru între ipotezele care pot apărea în practică. Astfel, chiar dacă există un autor unic, din punct de vedere penal, el este participant al propriei sale fapte, contribuind astfel la propria sa tragere la răspundere penală. Cu alte cuvinte, autodenunțul care vizează propria persoană a denunțatorului, nu poate fi exclus din sfera de aplicare a acestui text legal, căci am ajunge într-o situație extrem de defavorabilă celor care comit infracțiuni în calitate de autor unic.

Totodată, apelând la metoda interpretării teleologice a textului normativ, se poate observa că în ceea ce privește contribuirea la identificarea sau tragerea la răspundere penală a autorului, textul nu face o diferențiere în ceea ce privește persoana autorului, respectiv dacă autorul este chiar denunțatorul sau o altă persoană. De altfel, folosirea conjuncției „sau” conferă această extindere a sferei de aplicare a textului legal, sens în care se poate argumenta atât aplicarea textului legal în ceea ce privește participarea penală, cât și aplicarea textului în ceea ce privește comiterea unei infracțiuni de către o singură persoană, în calitate de autor unic.

Mai mult decât atât, s-a apreciat că s-ar crea o inechitate în ceea ce privește refuzul de a aplica o astfel de cauză în ipoteza existenței unei infracțiuni săvârșită de un autor unic, deoarece în cazul participației penale, de multe ori activitatea de trafic de droguri este una complexă, structurată și succesivă, astfel că acestui participant i se acordă un beneficiu pentru denunțare, în ciuda faptului că prin activitatea întreprinsă s-ar leza într-un mod mult mai pronunțat valorile sociale ocrotite, decât prin comiterea faptei în mod izolat de către o singură persoană, în calitate de autor unic, mai ales în contextul săvârșirii unui singur act material.

De altfel, această ipoteză se regăsește și în considerentele sentinței nr. 5/2019 pronunțate de Tribunalul Bihor, unde se prevede în mod expres faptul că organele de urmărire penală au dispus clasarea în temeiul art. 14 din Legea nr. 143/2000, pentru un autodenunț care privește propria fapta. Astfel se reține faptul că în privința cantității de drog de 5.24 kg net fragmentate de plate de cannabis găsite de organele de urmărire penală în urma denunțului formulat cu privire la propria fapta, în cauză a fost dispusă clasarea pentru intervenția cauzei de nepedepsire prev. de art. 14 din Legea nr. 143/2000 rap. la art. 16 lit. h C.proc.pen.

Or, având în vedere că astfel cum a reținut și prima instanță, inculpatul s-a autodenunțat înainte de a existat indicii cu privire la comiterea faptelor, respectiv înainte de a fi începută urmărirea

penală, apare în mod evident reținerea incidenței acestei cauze de nepedepsire, în sens contrar creându-se un dezechilibru între situația inculpatului și situația participării penale.

D. Aspecte cu privire la personalitatea subsemnatului

Astfel cum se poate observa și din actele dosarului, inculpatul este doctorand la școala de Artă și Design din Cluj-Napoca, unde a intrat cu prima medie, nota 10. Studiile de la nivelul licenței au fost finalizate cu nota 10, magna cum laude. Astfel cum se poate desprinde și din cuprinsul raportului de evaluare, provine dintr-o familie a cărei membrii împărtășesc aceeași pasiune pentru artă, tatăl inculpatului fiind sculptor, membru al. Uniunii Artiștilor Plastici din România și al Asociației Internaționale a Artiștilor Plastici din Paris.

Astfel cum se reține la f. 2 din cuprinsul raportului de evaluare, inculpatul provine dintr-un mediu familial coerent, securizat, în cadrul căruia părinții au fost orientați atât spre exprimarea afecțiunii față de acesta, spre încurajarea explorării, învățării independente și a comunicării, cât și spre impunerea unor limite flexibile. Se reține că această atitudine parentală a contribuit la dezvoltarea unui echilibru emoțional al copilului care stă la baza dezvoltării unei personalități armonioase, creativitate, capacitate decizională și autonomie personală.

Totodată, s-a arătat faptul că pe parcursul anilor de studiu universitari, s-a remarcat prin rezultate și performante deosebite în domeniul studiat, ceea ce l-a ajutat să obțină burse de studiu Erasmus în Belgia, Italia, Spania și Argentina. De asemenea, interesul și viziunea artistică sunt reliefate și prin expozițiile personale și de grup care au fost organizate atât în țară cât și în străinătate. Actualmente sunt centrat asupra realizării tezei de doctorat având ca subiect „Conceptul de timp și spațiu în opera lui Gerhard Richter.”

La f. 3 din cuprinsul raportului se reține faptul că nu este cunoscut cu antecedente penale și nici măcar nu a fost sancționat contravențional, inculpatul împreună cu familia sa bucurându-ne de o imagine pozitivă în comunitate, fiind cunoscuți și mediatizați pentru lucrărilor artistice și premiile obținute.

Astfel cum se precizează și în cuprinsul raportului, la. f 4, gravitatea faptelor pentru care apelantul are calitatea de inculpat, durata cercetărilor penale, iminența pierderii libertății, au contribuit la afectarea stării de sănătate astfel cum se poate observa din documentele medicale. Ca atare, se poate desprinde din aceste documente faptul că suferă de tulburare afectivă bipolară, respectiv de episoade depresive cu elemente senzitive relaționale.

Aceste afecțiuni subzistă încă dinainte de comiterea faptei, respectiv încă din anul 2018, evoluând în mod substanțial ulterior comiterii faptei, fiind diagnosticat cu o boală relativ severă din punct de vedere psihic, respectiv tulburare afectivă bipolară.

Important de precizat este faptul că se reține în cuprinsul raportului de evaluare aspectul conform căruia a înțeles gravitatea introducerii în țară a acestor frunze de coca, manifestând o atitudine sinceră de regret pentru acțiunea de a cumpăra și de a le aduce în țară, precum și pentru intenția de a folosi pentru lucrarea de disertație aceste frunze.

Totodată, se reține că nu au fost identificați factori care să favorizeze dezvoltarea unui comportament infracțional. Cu toate că în trecut a experimentat consumul cu două ocazii, în context social, astfel cum reține ofițerul de probațiune, nu am deprins un obicei din a cest consum, nici măcar ocazional. Se precizează faptul că în contextul unei eventuale privări de libertate, aceasta nu va avea ca efect reeducarea și nici nu va aduce un beneficiu comunității în care trăiesc, ci mai degrabă ar avea un impact negativ major, care se va răsfrânge atât asupra stării sale de sănătate fizică și psihică, cât și asupra dezvoltării mele profesionale, artistice.

Acest aspect este reținută inclusiv de către prima instanță în cuprinsul sentinței atacate, unde, se precizează la f. 16 faptul că aplicarea unei pedepse poate avea anumite consecințe negative asupra persoanei inculpatului, în special în planul evoluției educaționale și profesionale.

Astfel, s-a solicitat a se constata caracterul disproportionat al pedepselor care i-au fost aplicate în cursul judecății în prima instanță raportat la gravitatea faptelor comise.

Prin „precizarea motivelor de apel” depuse de Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Serviciul Teritorial Cluj Cluj-Napoca a făcut trimitere la argumentele inserate în cuprinsul sentinței penale atacate. Astfel:

B. Față de actele existente la dosar, s-a considerat ca nelegală reținerea incidenței art. 396 alin. (10) teza a II-a din C.p.p. pt următoarele motive:

1. Așa cum a arătat și Tribunalul Cluj, în cadrul ședinței de judecată din data de 17.06.2020, inculpatul a precizat că nu dorește să fie judecat în procedura simplificată și că solicită administrarea de probe suplimentare.

Potrivit art. 396 alin. (10) teza a II-a din C.p.p. (2), „ (...) când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în aceste condiții a fost respinsă (...) iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea recunoscută de către inculpat, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime (...).

Textul normativ amintit este foarte clar, respectiv legiuitorul a prevăzut expres că, pentru a se reduce cu o treime limitele de pedeapsă prevăzute de lege, este necesară, ca și condiție prealabilă și indispensabilă, manifestarea de voință a inculpatului în sensul că dorește să uzeze de procedura simplificată. Fiind vorba de o dispoziție legală foarte clară, trebuie aplicată ca atare, neavând nevoie de vreo interpretare. Tocmai de aceea, judecătorul, interpretând această dispoziție legală, „a adăugat la lege”, extinzându-i sfera de aplicare.

Judecarea în procedură simplificată este un drept al inculpatului, ceea ce înseamnă că inculpatul nu poate fi obligat să formuleze cerere în acest sens, nici măcar atunci când (având în vedere probele administrate în faza de urmărire penală și obiectul cauzei) doar în acest mod (eventual coroborat cu o altă cauză de reducere a pedepsei) se poate ajunge la aplicarea unei pedepse a cărei durată să permită ca executarea să fie suspendată sub supraveghere.

Față de cele de mai sus, în condițiile în care inculpatul nu a formulat cerere de a fi judecat în procedură simplificată (dimpotrivă, a precizat expres că dorește să fie judecat în procedură obișnuită), considerăm că este nelegală reținerea 396 alin. (10) teza a II-a din C.p.p. (2).

3. Dacă s-ar primi interpretarea judecătorului (expusă mai sus), s-ar ajunge la situații profund inechitabile. De exemplu, X și Y au fost trimiși în judecată prin același rechizitoriu, pentru comiterea împreună a unor infracțiuni. La primul termen de judecată la care procedura de citare a fost legal îndeplinită, s-a prezentat doar X, care a precizat că nu dorește să fie judecat în procedura simplificată și că solicită administrarea de probe suplimentare, pe motiv că recunoaște o stare de fapt diferită de cea reținută în rechizitoriu. La un alt termen de judecată, după începerea cercetării judecătorești, se prezintă și Y, care precizează că recunoaște învinuirea adusă prin rechizitoriu, nu contestă probele administrate în faza de urmărire penală și solicită să fie judecată în procedură simplificată, cerere care îi este respinsă deoarece a fost depășit momentul procesual în care se putea formula o astfel de cerere; pentru buna administrare a justiției, se dispune disjungerea cauzei față de Y, care este condamnat, limitele de pedeapsă prevăzute de lege nefiindu-i reduse cu o treime. În baza probelor administrate în faza de judecată, același judecător apreciază ca fiind corectă starea de fapt indicată de X la primul termen de judecată și, prin urmare, îi aplică acestuia o pedeapsă cu închisoarea în limitele reduse cu o treime (deși a precizat că nu dorește să fie judecat în procedură simplificată).

4. S-a reamintit că rațiunea pentru care a fost introdusă procedura simplificată în Noul C.p.p. a fost aceea de accelerare a procesului de justiție (implicit, reducerea cuantumului cheltuielilor judiciare), considerându-se că, în acest scop, este justificată „sacrificarea” unei treimi a limitelor speciale pentru pedepsele cu închisoarea. Această „recompensă” nu poate fi oferită celor care nu doresc să uzeze de acest drept.

5. Art. 374 alin. 4 C.p.p. impune ca inculpatul să recunoască în totalitate fapta/faptele reținute în sarcina sa, deci să-și asume comiterea acestor fapte, atât sub aspect obiectiv, cât și subiectiv, adică să-și recunoască vinovăția și să accepte, astfel, aplicarea unei pedepse cu închisoarea în limitele speciale reduse cu o treime (evident când infracțiunea comisă e sancționată de legiuitor doar cu închisoarea). Tocmai de aceea denumirea marginală a art. 375 C.p.p. este: „Procedura în cazul recunoașterii învinuirii”.

În prezenta cauză, inculpatul nu a recunoscut decât elementul material specific infracțiunilor reținute în sarcina sa. Astfel, atât în faza urmăririi penale, cât și în faza de judecată, dincolo de faptul că a solicitat reținerea cauzei de nepedepsire prev. de art. 14 din Lg. nr. 143/2000, inculpatul a invocat cauza de neimputabilitate prev. de art. 30 Cp.- eroarea. Astfel, fiind audiat de inculpat în cadrul aceleiași ședințe de judecată în care a arătat că nu dorește să fie judecat în procedură simplificată, Păcurar Matei a precizat, printre altele: „ (...) Dacă știam că frunzele sunt ilegale în România, nu le-as fi cumpărat defel. Dacă știam că sunt droguri, nu le-aș fi cumpărat. I s-a spus că nu sunt droguri (...)” (pag. 4).

Prin urmare, s-a considerat că este de necontestat faptul că inculpatul nu a recunoscut învinuirea ce i-a fost adusă. În plus, citatul de mai sus dovedește că este incorectă susținerea judecătorului în sensul că inculpatul, în faza judecării, nu ar fi invocat cauze justificative sau de neimputabilitate, ci doar incidența unei cauze de nepedepsire reglementate în legea specială.

6. Așa cum s-a precizat mai sus, judecătorul a reținut incidența art. 396 alin. 10 teza a II-a C.p.p. și în raport de infracțiunea prev. de art. 4 alin. 2 din Lg. nr. 143/2000. Această infracțiune presupune un scop special - „consumul propriu, fără drept”. Așa cum rezultă din declarația de inculpat dată în cadrul aceleiași ședințe de judecată în care a arătat că nu dorește să fie judecat în procedură simplificată, Păcurar Matei a precizat, printre altele: „ (...) m-am gândit că ar fi o idee bună ca pentru dizertația de la Cluj să incorporez aceste frunze de coca din munții Anzi, dar pentru a le pune pe pânză (...). Nu sunt un consumator sau un traficant de droguri. Am vrut să aduc frunzele în țară nu pentru a face trafic, ci pentru acea pânză”(pag. 2 și 3).

Observăm că, deși inculpatul a negat că ar fi deținut frunzele de coca pentru propriul consum, totuși, în mod absolut nejustificat, a beneficiat de reducerea cu o treime.

7. Ca și considerații finale, s-a subliniat că inculpatul a fost nesincer pe parcursul întregului proces penal, contrazicându-se chiar pe parcursul aceleiași audieri (cum a remarcat și judecătorul). Totodată, nu a oferit nicio explicație plauzibilă privind susținerile noi formulate în faza de judecată. Apoi, în ceea ce privește tragerea la răspundere penală a inculpatului, s-a apreciat că nu are nicio relevanță dacă inculpatul a predat frunzele de coca din proprie inițiativă sau suspiciunea, bănuiala lucrătorului de poliție a fost decisivă în declanșarea controlului asupra bagajului de cală (aceste aspecte au relevanță doar sub aspectul reținerii de circumstanțe judiciare). Cert este că inculpatul a arătat că deține cele patru pliculețe de frunze de coca doar după ce a fost întrebat de lucrătorul de poliție dacă are ceva de declarat și doar pentru că i s-a adresat această întrebare. Dacă acea întrebare nu s-ar fi pus, este aproape sigur că nu s-ar fi descoperit faptele comise de inculpat.

În concluzie, s-a solicitat admiterea apelului declarat împotriva sentinței penale nr. 340/13.11.2020, pronunțată de Tribunalul Cluj în dosarul penal nr. 2259/117/2019, privind pe inculpatul PĂCURAR MATEI, desființarea acesteia în parte și pronunțarea unei hotărâri în raport de criticile formulate (în concret, rejudecarea cauzei și aplicarea de pedepse cu închisoarea în limitele speciale prevăzute de lege, deci nereduse cu o treime).

În fața instanței de apel, inculpatul Păcurar Matei a solicitat administrarea probei cu înscrisuri, în cadrul căreia a depus la dosarul cauzei: înscrisuri medicale (scrisori medicale emise de medici specialiști psihiatri la datele de 14.01.2021, 16.12.2020, 23.06.2020, 06.09.2019, 02.05.2019, 13.04.2018), planșe foto reprezentând operele de artă realizate de inculpat, caracterizarea inculpatului realizată de coordonatorul de doctorat, prof. univ. Ioan Sbârciu, caracterizarea inculpatului realizată de numita Nadia Serrano (f. 41-67, 84-85, vol. I, dosar Curte).

Instanța de apel a procedat la audierea nemijlocită a inculpatului Păcurar Matei, conform declarațiilor consemnate în scris și aflate la dosarul cauzei, la filele 68, 182, vol. I, ds. CA.

Prin încheierea din data de 04.03.2021, pronunțată de Curtea de Apel Cluj în cauză (f. 69, 76, vol. I, ds. CA), în temeiul art. 29 alin. 4 din Legea nr. 47/1992, s-a admis cererea de sesizare din oficiu și s-a dispus sesizarea Curții Constituționale a României, cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a următoarelor prevederi:

- Art. 76 alin. 1, 3 Cod penal: „(1) În cazul în care există circumstanțe atenuante, *limitele speciale* ale pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită *se reduc cu o treime*.

(2) Dacă pedeapsă prevăzută de lege este detențiunea pe viață, în cazul reținerii circumstanțelor atenuante se aplică pedeapsa închisorii de la 10 la 20 de ani.

(3) *Reducerea limitelor speciale ale pedepsei se face o singură dată, indiferent de numărul circumstanțelor atenuante reținute.*”

- Art. 80 alin. 2 lit. d Cod penal: „Nu se poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei *dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea mai mare de 5 ani*”.

- Art. 83 lit. a Cod penal: „instanța poate dispune amânarea aplicării pedepsei *dacă pedeapsa stabilită, inclusiv în cazul concursului de infracțiuni, este amenda sau închisoarea de cel mult 2 ani*.

- Art. 318 alin. 1 Cod procedură penală: „în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, procurorul poate renunța la urmărirea penală...”

- Art. 480 alin. 1 Cod procedură penală: „acordul de recunoaștere a vinovăției se poate încheia numai cu privire la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 15 ani.”

Prin încheierea din data de 14.10.2021, pronunțată de instanța de apel în cauză (f. 141-144, vol. I, ds. CA), s-a admis cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial Cluj și, în consecință:

În temeiul art. 476 alin. 1 Cod procedură penală, s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiunii de drept:

„Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 3 din Legea 143/2000, în situația în care o persoană călătorește în România cu avionul având asupra sa droguri, acestea se consideră introduse în țară (cu consecința consumării infracțiuni) în momentul în care persoana aflată la bordul aeronavei trece frontiera, intrând astfel în spațiul aerian cuprins între frontierele de stat sau, dimpotrivă, drogurile se consideră introduse în țară doar ulterior momentului în care, după aterizarea aeronavei, persoana în cauză a trecut de punctul de trecere a frontierei situat în incinta aeroportului, iar în acest din urmă caz, dacă efectuarea controlului vamal prezintă vreo relevanță în privința consumării infracțiunii.”

În temeiul art. 476 alin. 2 Cod procedură penală, s-a dispus suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Conform adresei Înaltei Curți de Casație și Justiție înregistrată pe rolul Curții de Apel Cluj sub nr. 604/27.01.2022, prin decizia nr. 3 din 27.01.2022, pronunțată de instanța supremă în dosar nr. 2763/1/2021, s-a admis sesizarea Curții de Apel Cluj, stabilindu-se că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 143/2000, în situația în care o persoană călătorește în România cu avionul având asupra sa droguri, acestea se consideră introduse în țară (cu consecința consumării infracțiunii) în momentul în care persoana aflată la bordul aeronavei trece frontiera, intrând astfel în spațiul aerian cuprins între frontierele de stat, fără ca efectuarea controlului vamal să prezinte relevanță în privința consumării infracțiunii”. (f. 146, vol. I, ds. CA)

Prin încheierea din data de 14.09.2022, pronunțată în dosar nr. 2259/117/2019/a2, instanța de apel a admis cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 143/2000, invocată de inculpatul Păcurar Matei.

Prin încheierea penală din data de 05.12.2022, pronunțată de instanța de apel în cauză, în temeiul art. 386 C.proc.pen., s-a respins ca nefondată cererea formulată de inculpatul Păcurar Matei privitoare la schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de introducere în țară, fără drept, de droguri de mare risc prevăzută de art. 3 alin. 2 din Legea nr. 143/2000 în infracțiunea de tentativă de introducere în țară de droguri de risc, prevăzută de art. 3 alin. 1, raportat la art. 12 alin. 1 din Legea nr. 143/2000, respectiv din infracțiunea de deținere de droguri de mare risc fără drept prevăzută de art. 4 alin. 2 din Legea nr. 143/2000 în infracțiunea de deținere de droguri de risc prevăzută de art. 4 alin. 1 din Legea nr. 143/2000.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de apel a avut în vedere următoarele considerente:

În ceea ce privește prima solicitare, referitoare la reținerea tentativei la infracțiunea prevăzută de art. 3 din Legea nr. 143/2000, Curtea constată că, în esență, aceasta are la bază susținerea că inculpatul Păcurar Matei a declarat existența frunzelor de coca, la momentul efectuării controlului vamal, astfel încât să-i fie permisă intrarea pe teritoriul României, respectiv că nu a trecut de controlul vamal pentru a se putea reține că a introdus efectiv bunurile pe teritoriul României.

Curtea constată că asupra momentului consumării infracțiunii prevăzute de art. 3 din Legea nr. 143/2000 în ipoteza în care o persoană călătorește în România cu avionul având asupra sa droguri, s-a pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr. 3/2022, statuând fără echivoc următoarele:

”În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 143/2000, în situația în care o persoană călătorește în România cu avionul având asupra sa droguri, acestea se consideră introduse în țară (cu consecința consumării infracțiunii) în momentul în care persoana aflată la bordul aeronavei trece frontiera, intrând astfel în spațiul aerian cuprins între frontierele de stat, fără ca efectuarea controlului vamal să prezinte relevanță în privința consumării infracțiunii.”

Prin reiterarea cererii după momentul publicării în Monitorul Oficial a deciziei ÎCCJ care are efecte obligatorii, se solicită, în esență, Curții de Apel să nu aibă în vedere dezlegarea dată prin această decizie.

S-a susținut în esență că dispozitivul și considerentele acestei decizii nu ar fi clare, că ÎCCJ și-ar fi întemeiat motivarea pe noțiunea de teritoriu asimilat care nu este definită în legislația penală și extrapenală și că decizia vine în contradicție cu Deciziile nr. 459/2007 și C230/2008 pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

Curtea constată cu titlu preliminar că deciziile pronunțate de ÎCCJ în procedura prevăzută de art. 475 Cod procedură penală au caracter obligatoriu, ca atare dezlegările date în conținutul acestora nu pot fi ignorate cu ocazia aplicării textului care a făcut obiectul analizei. Singura situație în care s-ar putea admite neaplicarea unei astfel de decizii ar fi în cazul în care dezlegarea dată ar contraveni jurisprudenței CJUE în materia respectivă, în baza principiului supremației dreptului Uniunii. Or, Curtea constată că trimiterile făcute de apărător în această ultimă privință nu relevă acest aspect.

Astfel cum s-a arătat de către apărătorul inculpatului, prin cele două decizii CJUE a fost chemată să se pronunțe asupra modalității de interpretare a dispozițiilor art. 202 și 233 primul paragraf lit. d din Codul Vamal Comunitar, pentru a stabili când se naște o datorie vamală sau când se consideră introdus un bun pe teritoriul vamal al UE.

Or, în cauza de față obiectul analizei ÎCCJ l-a constituit momentul consumării infracțiunii de introducere în țară de droguri în cazul în care acestea s-ar afla asupra persoanei care călătorește cu avionul. Cele statuate de CJUE prin deciziile pronunțate nu pot avea nicio influență asupra modului de aplicare și interpretare a unui text de lege care incriminează fapta de introducere în țară de droguri, ci pot fi avute în vedere în cauzele de natură fiscală, care au ca obiect stabilirea momentului la care se naște o datorie vamală, în situația introducerii de bunuri sau mărfuri pe teritoriul vamal al UE, mărfuri care pot fi transportate legal și a căror deținere/manipulare nu este ilegală.

Referitor la al doilea aspect invocat, Curtea constată că motivarea din decizia nr. 3/2022 a ÎCCJ se bazează pe aplicarea coroborată a dispozițiilor art. 8 din Codul penal referitoare la teritorialitatea legii penale, ale art. 1 lit.a din OUG nr. 105/2001 care definesc frontiera de stat, ale art. 3 alin. 1 și art. 9 alin. 1 din Codul Vamal. Trimiterile Înaltei Curți de Casație și Justiție la dispozițiile din Codul vamal au fost făcute tocmai pentru a se reliefa faptul că ”intrarea în țară”, acțiunea care caracterizează elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 3 din Legea nr. 143/2000, este echivalentă cu trecerea frontierei de stat a României și nu cu controlul vamal care este o operațiune ulterioară intrării pe teritoriul României, care are ca scop realizarea controlului vamal al mărfurilor introduse sau scoase din țară.

Astfel cum s-a constatat de către ÎCCJ, norma de incriminare, respectiv art. 3 din Legea nr. 143/2000, nu face nicio trimitere, explicit sau implicit, la aspecte ce țin de regimul vamal, pentru a se putea avea în vedere norme care reglementează acest domeniu de activitate. Operațiunile privind controlul vamal se realizează întotdeauna după trecerea frontierei de stat, respectiv după consumarea infracțiunii potrivit celor statuate de ÎCCJ și urmăresc verificarea caracterului licit sau ilicit al bunurilor introduse sau scoase din țară.

De asemenea, Curtea constată nefondate susținerile referitoare la contradicțiile care ar exista între dispozitivul și considerentele deciziei ÎCCJ. Statuările din dispozitiv sunt clare și bazate pe interpretarea dispozițiilor legale redată anterior, iar nu pe noțiuni care nu ar fi definite în legislația penală și extrapenală, astfel cum s-a susținut de către apărătorul inculpatului. Ultimul paragraf al deciziei nu contrazice dispozitivul, ci relevă încă o dată faptul că pentru consumarea infracțiunii este necesară trecerea frontierei de stat, nefiind suficientă simpla îmbarcare pe o navă sub pavilion românesc sau plasarea făptuitorului pe un teritoriu asimilat. În cauza de față, inculpatul se afla pe teritoriul României, respectiv în incinta Aeroportului din Cluj-Napoca, fără ca în cauza de față să se pună problema semnificației noțiunii de *teritoriu asimilat*, așa cum a învederat apărătorul inculpatului.

Referitor la cererea de schimbare a încadrării juridice în sensul reținerii dispozițiilor art. 3 alin. 1 din Legea nr. 143/2000, respectiv din infracțiunea de deținere de droguri de mare risc fără drept prevăzută de art. 4 alin. 2 din Legea nr. 143/2000 în infracțiunea de deținere de droguri de risc prevăzută de art. 4 alin. 1 din Legea nr. 143/2000, Curtea constată următoarele:

Aceste solicitări au la bază susținerea apărării cu privire la faptul că formele agravate ale infracțiunilor prevăzute de art. 3 și art. 4 din Legea nr. 143-2000, fac referire la drogurile de mare risc, „acestea reprezentând de fapt niște circumstanțe agravante ale infracțiunii”. S-a arătat că „*având în vedere că aceste circumstanțe agravante pot fi reținute doar în momentul în care se dovedește că autorul cunoștea situația de fapt aferentă acestor circumstanțe, apare în mod evident faptul că ele nu sunt incidente în ipoteza necunoașterii lor, mai ales în contextul în care în situația de față, circumstanța cu privire la natura obiectului material este o circumstanță factuală*”.

În continuare, s-a învederat că inculpatul nu a avut reprezentarea faptului că frunzele de coca sunt calificate ca fiind droguri de mare risc, *existând o eroare de fapt asupra obiectului material, care impune înlăturarea acestei circumstanțe agravante din conținutul celor două infracțiuni*, respectiv reținerea celor două infracțiuni în forma lor de bază.

Curtea constată că ipoteza de la care pleacă apărarea, respectiv faptul că natura de drog de mare risc din conținutul celor două infracțiuni constituie o circumstanță agravantă este greșită.

Potrivit dispozițiilor art. 15 alin. 1 Cod penal infracțiunea este fapta prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă persoanei care a săvârșit-o.

Din definiția expusă anterior rezultă că trăsăturile generale ale infracțiunii sunt: prevederea faptei de către legea penală (tipicitatea), vinovăția, caracterul nejustificat și imputabilitatea.

Tipicitatea a fost definită în literatura de specialitate ca fiind corespondența dintre fapta concret săvârșită de o persoană și modelul abstract construit de legiuitor în norma de incriminare. Elementele tipicității sunt: obiectul, subiectul și latura obiectivă a infracțiunii.

Drogul de mare risc din conținutul celor două infracțiuni pentru care a fost trimis în judecată inculpatul nu constituie altceva decât obiectul material al acestora, iar nu o circumstanță agravantă astfel cum a apreciat apărătorul inculpatului.

Pe cale de consecință, ceea ce se solicită instanței de control judiciar cu titlu prealabil soluționării pe fond a cauzei, nu constituie o veritabilă cerere de schimbare a încadrării juridice, ci o analiză a incidenței erorii în care s-a aflat inculpatul asupra naturii de drog de mare risc a frunzelor de coca achiziționate din Argentina, la momentul la care a decis să le aducă în România.

Altfel spus, pornind și de la argumentele expuse în susținerea cererii, se invocă o eroare asupra tipicității infracțiunii, în sensul prevăzut de art. 30 alin. 1 Cod penal, care prevede că nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală săvârșită de persoana care, în momentul comiterii acesteia, nu cunoștea existența unei stări, situații sau împrejurări de care depinde caracterul penal al faptei.

În literatura de specialitate s-a arătat că eroarea asupra tipicității sau eroarea asupra elementelor constitutive poate privi unul sau mai multe elemente ale tipicității, respectiv obiectul, subiectul sau latura obiectivă. În cauza de față eroarea privește obiectul infracțiunii.

Eroarea invocată de către apărătorul inculpatului nu vizează o circumstanță agravantă, ci un element de tipicitate a celor două infracțiuni, aceasta trebuind a fi analizată de instanța de apel pe fondul cauzei, sub aspectul temeiniciei acuzațiilor penale formulate împotriva inculpatului.

La termenul termenul de judecată din data de 19.01.2024 au avut loc dezbaterile orale în fața instanței de apel, conform încheierii de ședință întocmită, când s-a dispus stabilirea unei termen pentru deliberare și pronunțarea unei decizii motivate la data de 16.02.2024.

La data de 16.02.2024, constatându-se împrejurarea că membri completului de judecată în apel nu pot pronunța o soluție cu unanimitate, s-a dispus repunerea pe rol a cauzei în complet de divergență la data de 22.02.2024, în condițiile art. 394 alin. 5 C.proc.pen. Astfel, dezbaterile au fost reluate la acest termen de judecată în fața completului de judecată legal constituit prin includerea unui judecător de pe lista de permanență a instanței.

Analizând apelurile declarate în cauză prin prisma normelor și dispozițiilor legale incidente în cauză, în limitele caracterului devolutiv integral, Curtea reține următoarele:

În urma exercitării controlului judecătoresc propriu efectuat de instanța de apel, se reține că prima instanță a reținut o stare de fapt corectă sub aspectul acuzațiilor penale aduse inculpatului Păcurar Matei, astfel:

Prin rechizitoriul emis la data de 24.06.2019 în dosarul nr. 68D/P/2019 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial Cluj a fost trimis în judecată inculpatul Păcurar Matei, pentru săvârșirea infracțiunilor de introducere în țară, fără drept, de droguri de mare risc, prev. art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, și deținere de droguri de mare risc fără drept, prev. art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, cu aplic. art. 38 alin. (1) din Codul penal.

Piese probatorii ale cauzei furnizate de mijloacele de probă administrate, cu referire directă la procesul-verbal de constatare din data de 18.02.2019, întocmit de agentul de poliție de frontieră (f. 4 d.u.p.), declarația olografă a numitului Păcurar Matei (f. 5 d.u.p.), dovada din data de 18.02.2019 (f. 7 d.u.p.), raportul de constatare tehnico-științifică nr. 3907192/26.02.2019 (f. 16-19 d.u.p.), raportul de evaluare întocmit de Agenția Națională Antidrog – Centrul de Prevenire, Evaluare și Consiliere Antidrog Cluj (f. 60-61 d.u.p.), declarațiile inculpatului Păcurar Matei, date în cauză în calitățile procesuale de suspect și inculpat, atestă în mod cert că, în data de 18.02.2019, inculpatul Păcurar Matei, călătorind cu avionul pe ruta Argentina – România, a introdus în România prin punctul de trecere al frontiere de stat din cadrul Aeroportului Internațional Avram Iancu din Cluj-Napoca, fără drept, cantitatea de 35,7 grame frunze de coca, iar apoi a deținut fără drept pentru consum propriu, aceeași cantitate de frunze de coca, până în momentul ridicării de către organele poliției de frontieră.

Această activitate are caracter ilicit din perspectiva legislației interne, substanțele identificate în bagajul de călătorie constituie droguri de mare risc, în deplin acord cu cele statuate la prima instanță prin hotărârea apelată, iar conduita inculpatului, documentată în speță, prezintă relevanță din perspectiva incriminărilor de la art. 3 alin. 2 și art. 4 alin. 2 din Legea nr. 143/2000.

Astfel, activitatea concret reținută mai-sus și realizată de inculpat realizează tipicitatea obiectivă și subiectivă a infracțiunilor de introducere în țară de droguri de mare risc (trafic internațional de droguri), prev. de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, și deținere de droguri de mare risc, fără drept, prev. de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000.

Legat de temeinicia acuzațiilor penale aduse inculpatului, Curtea reține, în esență, că prima instanță, în cuprinsul hotărârii apelate, a realizat un amplu examen al întregului material probatoriu al cauzei, cercetând cu atenție puterea probatorie a fiecărui mijloc de probă și a expus în mod judicios raționamentul logico-judiciar ce a stat la baza formării convingerii primei instanțe în sensul existenței activității infracționale și al vinovăției inculpatului. Ne însușim în întregime considerentele avute în vedere de primul judecător în cuprinsul sentinței apelate relative la existența infracțiunilor și vinovăția inculpatului.

Suplimentar, Curtea reține următoarele:

Inculpatul Păcurar Matei a recunoscut comiterea faptelor privite în materialitatea lor, însă a încercat să acrediteze ideea că nu cunoștea caracterul de ilicit al produselor introduse în țară, neavând reprezentarea că ele constituie droguri de mare risc, precum și că substanțele în discuție nu erau destinate consumului, ci derulării unei activități artistice pe teritoriul României. Strâns legat de aceste apărări ale inculpatului, Curtea reține că activitatea inculpatului capătă relevanță penală, conform legii naționale, de la momentul pătrunderii aeronavei cu care inculpatul călătorea în spațiul aerian al României, aspect tranșat de Curte prin încheierea din data de 05.12.2022, prin care a respins ca neîntemeiată cererea de schimbare a încadrării juridice formulată de inculpatul Păcurar Matei (cu trimitere expresă la considerentele ce stau la baza pronunțării acesteia).

Inculpatul Păcurar Matei este cunoscut cu un istoric de consum ocazional de droguri, aspect care rezultă din raportul de evaluare întocmit de Agenția Națională Antidrog – CPECA Cluj (f. 60-61 d.u.p.), ce se coroborează cu declarațiile inculpatului care a admis că în trecut a consumat ocazional droguri de risc și de mare risc.

Inculpatul Păcurar Matei a consumat prin fumare și în scop recreativ același tip de substanțe pe teritoriul Argentinei, țară de proveniență a substanțelor cu relevanță pentru prezenta cauză. Aceste substanțe au fost descoperite asupra inculpatului cu prilejul controlului realizat de organele poliției de frontieră. Fiind descoperite asupra inculpatului aceste droguri de mare risc (frunze de coca), inculpatul, la debutul anchetei penale, nu a oferit motive plauzibile cu privire la motivul deținerii. De

altfel, pe parcursul procesului penal, inculpatul a susținut că aceste substanțe stupefiante nu erau destinate consumului, ci integrării acestora în cuprinsul unor opere de artă (picturi) realizate de acesta. Aceste apărări sunt lipsite de relevanță din dublu considerent. În primul rând, în speță, este dovedit faptul deținerii ilicite a substanțelor. În al doilea rând, inculpatul nu a reușit să probeze împrejurarea că aceste substanțe erau destinate realizării unei activități artistice.

Toate aceste apărări ale inculpatului care tind să conducă la reținerea unei cauze de neimputabilitate, în condițiile art. 30 din Codul penal, sunt de neprimite. Curtea reține, în deplin consens cu cele statuate la fond, că inculpatul cunoștea caracterul ilicit al substanțelor transportate și introduse în țară, acestea erau destinate, cel mai probabil consumului, iar activitatea ilicită concret derulată realizează tipicitatea obiectivă și subiectivă a infracțiunilor de introducere în țară de droguri de mare risc (trafic internațional de droguri), prev. de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, și deținere de droguri de mare risc, fără drept, prev. de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, fiind comise cu intenție eventuală (intenție indirectă).

În dezacord cu alegațiile apărării, eroarea la care se face trimitere este, în realitate, una de drept, și poartă asupra naturii drogului descoperit asupra inculpatului ca fiind de risc sau de mare risc (conform calificării legiuitorului realizate în cuprinsul tabelelor anexă la Legea nr. 143/2000) nu este de natură, în circumstanțele speței, să înlăture *de plano* caracterul ilicit al faptelor comise. În acord cu prevederile art. 30 alin. 4 din Codul penal, prevederile alin. 1-3 (eroarea asupra tipicității) se aplică în mod corespunzător și în cazul necunoașterii unei dispoziții legale extrapenale. Din interpretarea per a contrario a acestui text normativ rezultă fără echivoc faptul că eroarea nu se aplică în cazul necunoașterii unei norme legale penale, cu înțelesul de la art. 173 C.pen. În consecință, este corectă concluzia primei instanțe în sensul că eroare asupra tipicității nu este permisă de legiuitor, iar inculpatul nu se poate apăra de răspunderea penală prin simplu fapt al necunoașterii legii penale.

În consecință, activitatea concret derulată de inculpat și documentată în cauză realizează tipicitatea obiectivă și subiectivă a celor două incriminări, constituie infracțiuni și nu există probe pe baza cărora să poată fi reținute vreuna dintre cauzele generale de neimputabilitate prevăzute de Codul penal român.

Prin apelul Ministerului Public – DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj se critică hotărârea primei instanțe din perspectiva legalității reținerii în beneficiul inculpatului Păcurar Matei a prevederilor art. 396 alin. 10 C.proc.pen., fapt ce a condus la dozarea pedepselor principale în afara limitelor speciale ale pedepsei închisorii astfel cum ele sunt prevăzute în textele de incriminare. În esență, s-a argumentat faptul că inculpatul nu a solicitat judecarea cauzei în procedura abreviată de recunoaștere a vinovăției, negând aspectele reținute prin actul de sesizare privitoare la vinovăție, respectiv la latura subiectivă din conținutul infracțiunilor.

Curtea reține ca fiind întemeiat demersul procesual al Ministerului Public, astfel:

Examinându-se actele și lucrările dosarului primei instanțe, Curtea constată că, în fața Tribunalului Cluj, în cadrul ședinței de judecată din data de 17.06.2020, după citirea actului de sesizare, inculpatul a precizat că nu dorește să fie judecat în procedura simplificată și că solicită administrarea de probe suplimentare.

Potrivit art. 396 alin. (10) teza a II-a din C.p.p. (2), „ (...) când cererea inculpatului ca judecata să aibă loc în aceste condiții a fost respinsă (...) iar instanța reține aceeași situație de fapt ca cea recunoscută de către inculpat, în caz de condamnare sau amânare a aplicării pedepsei, limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii se reduc cu o treime (...).

Pentru a se reține beneficiul substanțial amintit este imperios necesar ca la debutul cercetării judecătorești inculpatul să recunoască în mod expres și necondiționat acuzația penală în întregime ori, după solicitarea aplicării procedurii simplificate respinse de instanță, în cuprinsul hotărârii finale să fie reținută aceeași stare de fapt ca și cea recunoscută de inculpat.

În cauză, inculpatul nu se află în niciuna din ipotezele amintite, în contextul în care pe de-o parte, nu a solicitat formal aplicarea procedurii abreviate *in limine litis* (în termenul legal), iar pe de altă parte, starea de fapt conturată în cuprinsul rechizitoriului este confirmată de piesele probatorii ale cauzei pentru care nu a existat o poziție procesuală de recunoaștere integrală din partea inculpatului. Strâns legat de acest aspect, al temeiniciei acuzațiilor și al realizării tipicității obiective a infracțiunii, este lipsită de relevanță poziția inculpatului adoptată cu prilejul controlului din aeroport în sensul că din proprie inițiativă a denunțat deținerea unor substanțe ilicite. Această împrejurare se impune a fi

analizată de instanță doar pe temeiul art. 14 din Legea nr. 143/2000, care reglementează o cauză de nepedepsire specială, pe care Curtea o va analiza distinct în cele ce urmează.

Ca atare, legiuitorul a prevăzut expres că, pentru a se reduce cu o treime limitele de pedeapsă prevăzute de lege, este necesară, ca și condiție prealabilă și indispensabilă, manifestarea de voință a inculpatului în sensul că dorește să uzeze de procedura simplificată. Astfel fiind, în lipsa unei solicitări exprese de aplicare a procedurii simplificate și în absența unei recunoașteri integrale și necondiționate a tuturor acuzațiilor penale ce formează obiectul judecării, apare ca fiind nelegală reținerea în sentința apelată și în beneficiul inculpatului a prevederilor art. 396 alin. 10 C.proc.pen. Ca urmare a evocării fondului cauzei în apelul Ministerului Public, Curtea va înlătura aplicabilitatea în speță a prevederilor art. 396 alin. 10 C.proc.pen.

În schimb, apelul inculpatului Păcurar Matei vizează, dincolo de temeinicia acuzelor penale, și existența cauzei speciale de nepedepsire prev. de art. 14 din Legea nr. 143/2000, motivat de faptul că ulterior comiterii infracțiunilor amintite și anterior începerii urmăririi penale în cauză, inculpatul a denunțat autorităților de frontieră comiterea acestora infracțiuni, în contextul în care din proprie inițiativă a relatat că deține în bagajul de călătorie substanțe psihotrope – frunze de coca.

Sub acest aspect, Curtea, în urma examenului propriu realizat, pe baza probelor administrate în cauză și în temeiul propriei interpretări și aplicări a prevederilor art. 14 din Legea nr. 143/2000, reține următoarele:

În conformitate cu art. 14 din Legea nr. 143/2000, nu se pedepsește persoana care a comis una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2-9 și care, mai înainte de a fi începută urmărirea penală, denunță autorităților participarea sa la comiterea infracțiunii, contribuind astfel la identificarea și tragerea la răspundere penală a autorului sau a celorlalți participanți.

Deși această cauză de nepedepsire a fost invocată în cursul judecării în primă instanță, aceasta a respins apărarea invocată considerând că pentru a putea vorbi despre incidența acestei cauze de nepedepsire trebuie îndeplinite următoarele condiții: a) persoana să comită una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2-9 din Legea nr. 143/2000; b) să nu fi fost începută urmărirea penală; c) să denunțe participarea sa la comiterea infracțiunii; d) să existe o participare la comiterea infracțiunii; e) să contribuie prin denunțare la identificarea și tragerea la răspundere penală a autorului sau a celorlalți participanți.

Așa cum s-a reținut și la fond, pe bază de probe furnizate de declarația martorului Cușnir Sebastian (f. 56-57, dosar instanță fond), ce se coroborează cu declarațiile inculpatului date în cauză, rezultă, în mod neechivoc, că, ajuns la controlul de frontieră (înainte să ridice bagajul de cală), agentul de poliție de frontieră Cușnir Sebastian l-a întrebat pe inculpatul Păcurar Matei dacă are ceva de declarat, context în care inculpatul a afirmat că are în bagaj niște frunze de coca pe care le-a achiziționat din Argentina. Ulterior, inculpatul a fost supus unul control corporal și al bagajelor. În bagajul de cală au fost găsite cele 4 pungulițe conținând frunzele de culoare verde uscată. Cele patru pungulițe au fost ridicate de către polițiștii de frontieră, constatându-se, pe baza probelor științifice ale cauzei obținute ulterior în cursul anchetei penale, că reprezintă droguri de mare risc.

În acord cu susținerile apărării, Curtea reține că acest control realizat în cadrul aeroportului nu a avut caracter iminent, el fiind efectuat în baza declarației inculpatului. Concluzia se impune întrucât pe de-o parte, inculpatul a tranzitat teritoriul mai multor state (zborul fiind unul cu escală), drogurile nefiind descoperite la controalele efectuate, iar pe de altă parte, plasate în partea superioară a bagajului de călători aceste substanțe puteau fi ușor descoperite, iar controlul lucrătorului poliției de frontieră fiind realizat doar ca urmare a declarației inculpatului. Contrar statuărilor primei instanțe și în dezacord cu susținerile reprezentantului Ministerului Public, controlul bagajelor călătorilor în cadrul punctului de trecere a frontierei a avut, în circumstanțele speței, un caracter aleatoriu.

Din această ultimă perspectivă, instanța de apel reține că inculpatul s-a autodenunțat înainte ca fapta să fie descoperită sau să existe date certe că ar fi fost constatate infracțiunile privind regimul drogurilor, inculpatul contribuind la identificarea și tragerea la răspundere penală a autorului acestor infracțiuni.

Curtea reține că textul art. 14 reglementează o cauză de nepedepsire specială în cazul comiterii infracțiunilor de la art. 2-9, în acord cu cele expuse mai-sus, conținutul articolului fiind redat integral în cuprinsul paragrafelor ce preced.

Restrângerea aplicabilității acestui text normativ și reținerea cauzei de nepedepsire doar în ipotezele în care există participație penală în sensul art. 174 Cod penal corob. cu art. 46 alin. 2, art. 47 și art. 48 C.pen. (coautorat, instigare și complicitate) cu privire la săvârșirea uneia dintre infracțiunile expres prevăzute echivalează cu neaplicarea legii în ipoteza infracțiunilor comise de autor în ipoteza în care sunt comise infracțiunile de la art. 2-9 din Legea nr. 143/2000. Această orientare jurisprudențială ce are ca efect restrângerea aplicabilității acestei cauze speciale de nepedepsire constituie în fapt o golire de conținut a textului legal și neaplicare a legii mai cu seamă că unele variante normative ale infracțiunilor de la art. 2-9 se comit în persoană proprie și exclud comiterea lor în formele participației penale propriu-zise. Or, interpretarea unui text legal trebuie realizată în așa fel încât să producă efecte și să asigure un tratament juridic egal și nediscriminatoriu în fața legii. Aspectele semnalate de acuzare și apărare țin de modul de interpretare și aplicare a textului art. 14 din Legea nr. 143/2000 și nu de conformitatea acestuia cu dispozițiile legii fundamentale (Constituția României).

Curtea își însușește opinia apărării potrivit căreia textul art. 14, privitor la cauza specială de nepedepsire, ar trebui interpretat dincolo de litera sa, având în vedere că printr-o interpretare restrânsă se creează o discriminare nepermisă în fața legii. În accepțiunea legii nu este limitată în mod expres aplicabilitatea textului la infracțiunile comise în participație penală, aspect care, de altfel, rezultă în mod expres din chiar cuprinsul art. 14, potrivit căruia „*nu se pedepsește persoana care a comis una dintre infracțiunile prev. de art. 2-9 și care, mai înainte de a fi începută urmărirea penală, denunță autorităților participarea sa la comiterea infracțiunii, contribuind astfel la identificarea și tragerea la răspundere penală a autorului (...)*”.

Ca atare, un autor unic, din punct de vedere penal, el este participant al propriei sale fapte, contribuind astfel la propria sa tragere la răspundere penală. Cu alte cuvinte, autodenunțul care vizează propria persoană a denunțatorului, nu poate fi exclus din sfera de aplicare a acestui text legal, așa cum s-a arătat deja.

Prima urmare, Curtea reține că în favoarea inculpatului Păcurar Matei se impune a fi reținută cauza specială de nepedepsire prev. de art. 14 din Legea nr. 143/2000, în ceea ce privește comiterea ambelor infracțiuni pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului - introducere în țară de droguri de mare risc (trafic internațional de droguri), prev. de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, și deținere de droguri de mare risc, fără drept, prev. de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, iar în cadrul apelului inculpatului și urmare a desființării integrale a sentinței apelate, pe temeiul art. 396 alin. 1 și 6 C.proc.pen. cu ref. la art. 16 alin. 1 lit. h) C.proc.pen. și art. 14 din Legea nr. 143/2000, va fi dispusă o soluție de încetare a procesului penal.

Curtea reține ca fiind rămasă fără obiect analiza privitoare la incidența dispozițiilor privitoare la prescripția răspunderii penale, în ceea ce privește comiterea infracțiunii de la art. 4 alin. 2 din Legea nr. 143/2000, fiind prioritară pronunțarea unei soluții de încetare pe temeiul procesual amintit, întrucât este incidentă o cauză specială de nepedepsire, față de temeiul de la art. 16 alin. 1 lit. f) C.proc.pen., întrucât prescripția răspunderii penale constituie o cauză generală de înlăturare a răspunderii penale.

Curtea reține că activitatea ilicită a inculpatului realizează conținutul constitutiv al celor două infracțiuni, motiv pentru care este corectă dispoziția primei instanțe dispuse în baza art. 112 alin. (1) lit. b) și lit. f) din C.p. și art. 16 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, privitoare la confiscarea specială.

În consecință, se va menține dispoziția privitoare la confiscarea specială a cantităților de 29,5 grame, respectiv 5 grame frunze de coca, ridicate și sigilate cu sigiliul MAI 18810, rămase în urma analizelor chimice de laborator, depuse la IGPR – DCJSEO, conform dovezii seria/nr. CJ-DR-900122

În lumina considerentelor ce preced și în baza art. 421 alin. 1 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, Curtea va admite apelurile declarate în cauză de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial Cluj și inculpatul Păcurar Matei împotriva sentinței penale nr. 340/2020, pronunțată de Tribunalul Cluj la data de 13.11.2020 în dosar nr. 2259/117/2019, pe care o va desființa în parte, sub aspectul soluției de condamnare a inculpatului la pedeapsa închisorii și, rejudecând cauza:

Va înlătura aplicabilitatea în cauză a prevederilor art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală.

În temeiul art. 396 alin. 1 și 6 C.proc.pen. cu ref. la art. 16 alin. 1 lit. h) C.proc.pen. și art. 14 din Legea nr. 143/2000, va dispune încetarea procesului penal față de inculpatul Păcurar Matei (aflat în stare de libertate,

cetățean român, în vârstă de 25 ani, studii superioare, doctorand, necăsătorit, fără copii, fără antecedente penale), sub aspectul comiterii infracțiunilor de introducere în țară de droguri de mare risc (trafic internațional de droguri), prev. de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, și deținere de droguri de mare risc, fără drept, prev. de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000.

Va menține dispozițiile sentinței penale apelate care nu contravin prezentei.

În baza art. 275 alin. 3 C.proc.pen., cheluielile judiciare ocazionate de soluționarea apelurilor declarate în cauză vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
IN NUMELE LEGII
D E C I D E:**

În baza art. 421 alin. 1 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, admite apelurile declarate în cauză de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial Cluj și inculpatul Păcurar Matei împotriva sentinței penale nr. 340/2020, pronunțată de Tribunalul Cluj la data de 13.11.2020 în dosar nr. 2259/117/2019, pe care o desființează în parte, sub aspectul soluției de condamnare a inculpatului la pedeapsa închisorii și, rejudecând cauza:

Înlătură aplicabilitatea în cauză a prevederilor art. 396 alin. 10 din Codul de procedură penală.

În temeiul art. 396 alin. 1 și 6 C.proc.pen. cu ref. la art. 16 alin. 1 lit. h) C.proc.pen. și art. 14 din Legea nr. 143/2000, încetează procesul penal față de inculpatul Păcurar Matei (aflat în stare de libertate,

cetățean român, în vârstă de 25 ani, studii superioare, doctorand, necăsătorit, fără copii, fără antecedente penale), sub aspectul comiterii infracțiunilor de introducere în țară de droguri de mare risc (trafic internațional de droguri), prev. de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, și deținere de droguri de mare risc, fără drept, prev. de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, ca urmare a reținerii cauzei speciale de nepedepsire.

Menține dispozițiile sentinței penale apelate care nu contravin prezentei.

În baza art. 275 alin. 3 C.proc.pen., cheluielile judiciare ocazionate de soluționarea apelurilor declarate în cauză rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțază azi, data de 29 mai 2024, prin punerea soluției la dispoziția participanților prin intermediul grefei Curții.

**PREȘEDINTE
GEORGIANA-RODICA FĂRCAȘ-HÎNGAN**

**JUDECĂTORI
SIMINA CORLĂȚEANU CODRUȚA VIOLETA ALB
Cu opinie separată**

**GREFIER
VASILICA RĂCHITĂ**

Opinia separată a d-nei judecătoare Simina Corlățeanu

Cu opinie separată în ceea ce privește incidența cauzei de nepedepsire prevăzute de art. 14 din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată, în cazul inculpatului Păcurar Matei în raport de infracțiunile de trafic internațional de droguri, prev. de art. 3 alin. (2) din Legea nr. 143/2000 și deținere de droguri de mare risc, fără drept, prev. de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000,

În dezacord cu opinia majoritară, apreciez că nu poate beneficia de cauza de nepedepsire denunțatorul care nu face parte dintr-o pluralitate de infractori, astfel încât denunțul se referă exclusiv la propriile sale fapte, pentru următoarele argumente:

Potrivit art. 14 din Legea nr. 143/2000, „*nu se pedepsește persoana care a comis una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2-9 din această lege și care, mai înainte de a fi începută urmărirea penală, denunță autorităților **participarea** sa la comiterea infracțiunii, contribuind astfel la identificarea și tragerea la răspundere penală a **autorului** sau a **celorlalți participanți**.*”

Expresia „**autorului** sau a **celorlalți participanți**” din finalul art. 14 din Legea nr. 43/2000 se corelează cu dispozițiile Codului penal adoptat prin Legea nr. 286/2009, în concepția căruia *autorul* nu mai este considerat *participant* la săvârșirea infracțiunii (în acest sens, se observă titlul capitolului VI „*Autorul și participanții*”, prevederile art. 174 Cod penal, potrivit cărora „*prin săvârșirea unei infracțiuni sau comiterea unei infracțiuni se înțelege săvârșirea oricăreia dintre faptele pe care legea le pedepsește ca infracțiune consumată sau ca tentativă, precum și participarea la comiterea acestora în calitate de coautor, instigator sau complice*”, art. 49 „*pedeapsa în cazul **participanților***”, art. 50 „*(1) Circumstanțele privitoare la persoana **autorului** sau a unui **participant** nu se răsfrâng asupra celorlalți. (2) Circumstanțele privitoare la faptă se răsfrâng asupra **autorului** și a **participanților** numai în măsura în care aceștia le-au cunoscut sau le-au prevăzut.*” etc.). În materia indicării participanților la comiterea unei infracțiuni, spre deosebire de vechea reglementare (art. 144 din Cod penal de la 1969), în cadrul dispozițiilor art. 174 Cod penal nu mai este menționat autorul, făcându-se referire explicită, în schimb, la coautor. Așadar, *autorul* nu mai este considerat *participant* la comiterea faptei pe care el o săvârșește în mod nemijlocit, conceptul de participant putând fi întrebuintat doar în ipoteza persoanelor care se asociază la comiterea faptei, având fie contribuții secundare în raport de cea a autorului (*instigator, complice*), fie contribuții echivalente în ipoteza în care mai multe persoane execută împreună, nemijlocit, fapta (*coautori*).

Această opțiune de legiferare rezultă și din analiza comparativă a textului de lege, anterior intrării în vigoare a noului Cod penal și a republicării la data de 06 martie 2014 a Legii nr. 143/2000 (prin Legea nr.187 din 24 octombrie 2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal).

Astfel, în forma propusă în proiectul de lege și în forma adoptată până la momentul republicării Legii nr. 143/2000, cauza de nepedepsire în discuție era prevăzută la art. 15 sub următoarea formă:

„*Nu se pedepsește persoana care, mai înainte de a fi începută urmărirea penală, denunță autorităților competente **participarea sa la o asociație sau înțelegere în vederea comiterii** uneia dintre infracțiunile prevăzute la art. 2-10, **permițând** astfel identificarea și tragerea la răspundere penală a **celorlalți participanți**”.*”

Expresia „*participarea sa la o asociație sau înțelegere în vederea comiterii*” din fosta reglementare este în acord cu cele din cuprinsul art. 7 și 8 din Legea nr. 39 din 21 ianuarie 2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, până la momentul intrării în vigoare a art. 367 din noul Cod penal, privind infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat.

Așadar, consider că această cauză de nepedepsire a fost edictată încă de la început în scopul descoperirii rapide și eficace a tuturor persoanelor (autor sau participant) care au comis una sau mai multe fapte incriminate de art. 2-9 din Legea nr. 143/2000, în anumite condiții expres prevăzute în textul de la art. 14.

Pe lângă condiția ca autoritățile să nu fi cunoscut anterior (prin alte mijloace legale de sesizare) faptele denunțate (dintre cele prevăzute la art. 2-9 din Legea nr. 143/2000), sunt necesare și îndeplinirea cumulativă a următoarelor:

1. existența unei pluralități de infractori (a mai multor persoane care să fi avut o contribuție în activitatea infracțională) la comiterea unei singure infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 2-9 din Legea nr. 143/2000;

2. conduita proactivă pe care trebuie să o adopte denunțatorul pentru a beneficia de această cauză de impunitate, în sensul de a facilita identificarea și tragerea la răspundere penală a celorlalte persoane implicate (și nu a propriei persoane).

Astfel, acesta poate contribui la identificarea autorului (posibil doar atunci când denunțatorul are calitatea de participant) sau a unui participant (indiferent de calitatea denunțatorului în cadrul pluralității de infractori).

În interpretarea contrară, respectiv a faptului că nu este necesar ca denunțatorul să contribuie la identificarea altor persoane care au participat la comiterea infracțiunii denunțate, prevederea unei astfel de condiții în textul de la art. 14 ar fi de prisos, fiind evident că persoana care formulează un denunț este implicit identificată și s-ar ajunge la un nonsens: „*nu se pedepsește persoana (...) contribuind astfel la tragerea la răspunderea penală*” a propriei persoane (cauza de nepedepsire exclude tragerea la răspundere penală).

Dacă legiuitorul ar fi dorit să aplice cauza de nepedepsire și în cazul infracțiunilor cu autor unic, o astfel de condiție nu și-ar fi mai fi avut rațiunea, fiind suficientă o prevedere similară celei de la art. 290 alin. (3) Cod penal (respectiv, restrângerea reglementării la „*nu se pedepsește persoana care a comis una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2-9 din această lege și care, mai înainte de a fi începută urmărirea penală, denunță autorităților comiterea infracțiunii*”).

Este adevărat faptul că în practică există foarte multe situații în care infracțiunile prev. la art. 2-9 din Legea nr. 143/2000 nu au fost comise de o pluralitate de infractori, ceea ce semnifică excluderea autorilor de la cauzele de nepedepsire în cazul în care aceștia s-ar autodenunța anterior începerii urmăririi penale, însă acest fapt nu reprezintă o discriminare față de situațiile în care astfel de pluralități există. Cauzele de nepedepsire sunt prevăzute de lege în situații excepționale, precum acela de a descoperi adevărul judiciar (în cazul infracțiunilor contra înfăptuirii justiției – art. 266 alin. (3) Cod penal, art. 268 alin. (3) Cod penal, art. 273 alin. (3) etc.), în cazul în care interesul primordial constă în recuperarea prejudiciului (exemplu art. 10 alin. 1 ind. 1 din Legea nr. 241/2005 privind prevenirea și combaterea evaziunii fiscale), precum și în vederea descoperirii de fapte sau contribuții ale altor persoane la comiterea unei fapte penale grave sau care în alte circumstanțe ar fi greu de descoperit, fiind vorba despre medii greu accesibile (precum în cazul infracțiunilor de corupție – art. 290 alin. 3 Cod penal sau 292 alin. 2 Cod penal sau de trafic de droguri – art. 14 din Legea nr. 143/2000).

În cazul infracțiunilor de trafic de droguri, interesul legiuitorului a fost de a destructura rețelele (organizate sau nu) de infractori (ceea ce evident imprimă o gravitate sporită infracțiunilor), în schimbul impunității oferite persoanelor care se autodenunță și, în același timp, contribuie la identificarea și tragerea la răspundere penală a celorlate persoane, care altfel ar rămâne în câmpul infracțional și ar continua sau perfecționa modul de operare.

În interpretarea contrară, această prevedere ar putea reprezenta o încurajare a fenomenului infracțional reprezentat de traficul de droguri, având în vedere posibilitatea ca orice persoană care a comis o infracțiune de trafic și cunoaște că fapta sa ar putea fi descoperită să se autodenunțe, după care să continue să comită astfel de infracțiuni (exemplu o persoană se autodenunță în mod periodic cu privire la introducerea în țară și vânzarea unor cantități considerabile de droguri, cunoscând că astfel nu va putea fi trasă la răspundere penală). Alte persoane s-ar putea autodenunța nu din motive de conștientizare a gravității faptelor sau ca urmare a desistării, ci conjunctural (exemplu, pentru a nu risca să fie denunțat de către o altă persoană care îi cunoaște activitatea infracțională și care a fost arestată de organele de poliție, în contextul în care aceasta din urmă ar avea interesul de a beneficia de cauza de reducere a pedepsei, prevăzute de art. 15 din Legea nr. 143/2000). De asemenea, o persoană care a fost prinsă în flagrant și cunoaște că există posibilitatea ca urmărirea penală să se extindă și cu privire la alte fapte comise anterior ar avea, în mod evident, interesul să se autodenunțe, cunoscând că astfel nu va putea fi trasă la răspundere penală cu privire la acele fapte. Nu în ultimul rând, nu este justificat ca o persoană care denunță și ajută la tragerea la răspundere penală a persoanei de la care a cumpărat anterior drogurile (în contextul prinderii în timp ce vindea o parte din cantitatea respectivă

altor consumatori) să beneficieze doar de reducerea cu jumătate a limitelor de pedeapsă pentru infracțiunea de trafic (constând în variantele alternative de oferire, punere în vânzare, vânzare, distribuire sau livrare) în condițiile art. 15 din Legea nr. 143/2000, în timp ce, aceeași persoană să fie absolvită de răspundere penală dacă se autodenunță cu privire la faptele de trafic comise, fără o contribuție la identificarea și tragerea la răspundere a altor persoane eventual implicate, în condițiile art. 14.

În final, mă întreb retoric care ar mai fi interesul unei persoane, care a comis o infracțiune de trafic de droguri împreună cu alte persoane, să formuleze un denunț în cuprinsul căruia să se refere și la participația acestora din urmă, în condițiile în care s-ar putea limita doar la propria sa persoană și contribuție pentru a beneficia de cauza de nepedepsire. Cum ar putea autoritățile abilitate să afle dacă în cazul fetei autodenunțate au existat sau nu și alți participanți care au fost omiși să fie menționați de către denunțator, în mod intenționat, pentru a nu fi condiționat mai apoi, de obligația de a contribui la tragerea acestora la răspunderea penală, pentru a beneficia de cauza de nepedepsire

Sintetizând cele mai sus reținute, prin modalitatea de formulare a textului legal ce reglementează cauza de nepedepsire prevăzută de art. 14 din Legea nr. 143/2000, scopul acestei reglementări a constat în identificarea altor persoane (cu excepția denunțatorului) care au comis fapte de trafic de droguri, în cadrul unei pluralități de infractori, indiferent de forma de participație (autor sau participant: coautor, instigator, complice). Această cauză de nepedepsire este aplicabilă numai atunci când sunt denunțate **și alte persoane** care au contribuit la aceeași faptă comisă și de către denunțator, și nu atunci când se denunță propria faptă, iar denunțatorul contribuie în mod activ și efectiv la tragerea acestora la răspunderea penală, deziderat care însă nu este obligatoriu a fi atins (ex. în cazul incidenței unor cauze care împiedică punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale, potrivit art. 16 C.pr.pen., precum existența unei cauze de neimputabilitate sau decesul).

În aceste condiții, consider că nu poate beneficia de cauza de nepedepsire prevăzută de art. 14 din Legea nr. 143/2000 inculpatul Păcurar Matei, care s-a autodenunțat autorităților de frontieră cu privire la comiterea celor două infracțiuni de trafic de droguri de mare risc pentru care a fost trimis în judecată – trafic internațional de droguri de mare risc, respectiv deținere de droguri de mare risc în vederea consumului propriu prev. de art. 3 alin. (2) și respectiv art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000, prin raportare la calitatea sa de autor unic (fără participarea vreunei alte persoane).

Cu totul subsidiar, din actele dosarului nu rezultă faptul că inculpatul Păcurar Matei a specificat agenților de frontieră cu ocazia controlului efectuat în Aeroportul din Cluj-Napoca scopul pentru care ar fi deținut în bagaj acele pungulițe cu frunze de coca despre care a recunoscut doar faptul că le-a achiziționat din Argentina. Scopul unei astfel de achiziții (putând consta în trafic, consum propriu, artistic etc.) este deosebit de relevant în „caracterizarea” denunțului cu referire la infracțiunea prev. de art. 4 alin. (2) din Legea nr. 143/2000. Mai mult, prin raportare la apărările formulate în cauză, în sensul că nu ar fi cunoscut că frunzele de coca sunt încadrate în categoria drogurilor de mare risc și că le-ar fi introdus în țară în scop artistic (nu pentru trafic sau consum), este evidentă poziția procesuală de nerecunoaștere a ambelor infracțiuni pentru care a fost trimis în judecată, neputându-se reține că inculpatul s-ar fi autodenunțat autorităților cu privire la comiterea unor infracțiuni, pe care, în același timp, le contestă.

JUDECĂTOR,
SIMINA CORLĂȚEANU